

ZEEUWSCHE EDITIE

CARNAVAL-JOOL

Een aardig groepje, voorstellend „De Verdwijnende Gondels in Venetië.”

HET STERVENDE STADSDEEL — Een foto van het oude Postkantoor op het Beursplein (aan de achterzijde gefotografeerd) dat thans, in verband met de aldaar te vestigen M. T. S., wederom in de publieke belangstelling staat.

HET STERVENDE STADSDEEL

Dezer dagen smaakte ik het genoeg, een ouden kennis, die jarenlang te Brussel had vertoefd en nu weder een korte poos in zijn geboorteland kwam doorbrengen, aan het Beursstation van den trein te mogen afhalen.

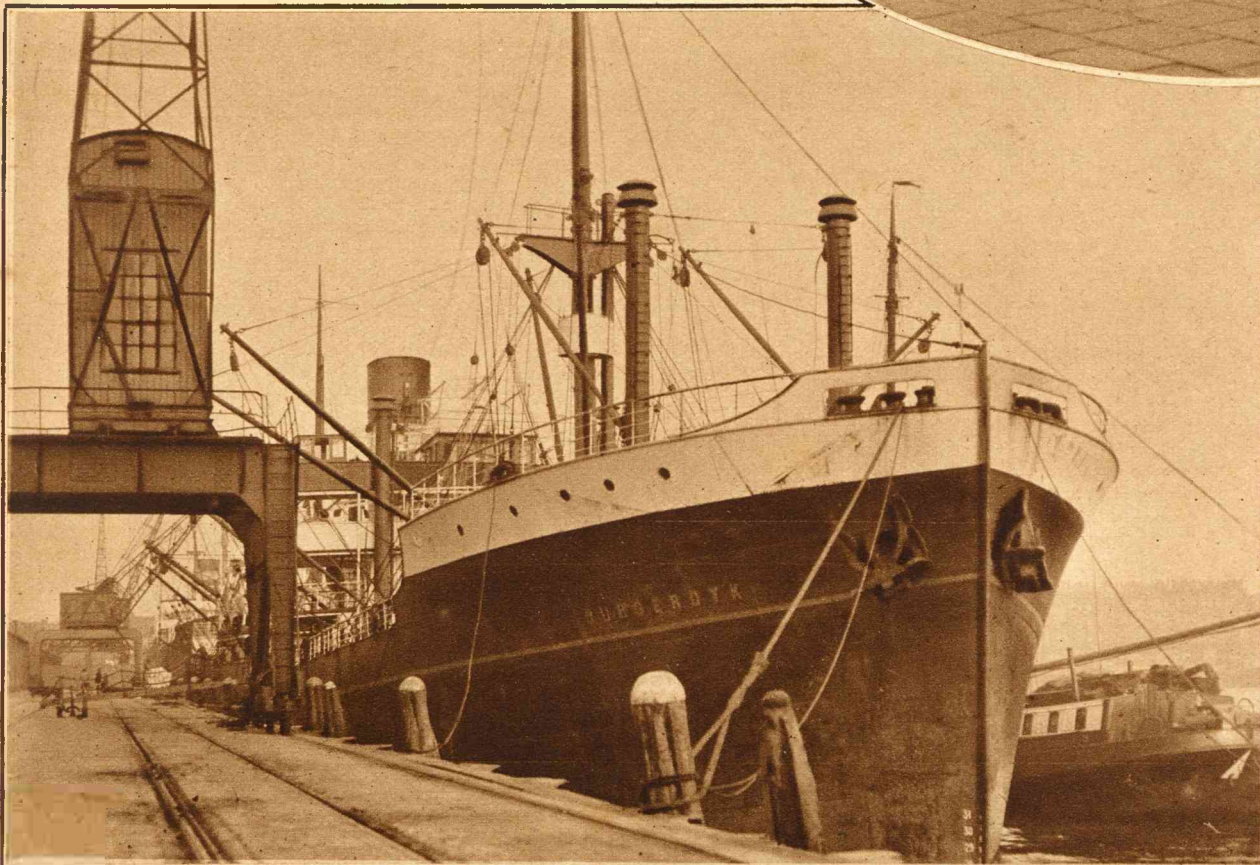
't Was omstreeks negen uur in den avond.

Opgewekt pratend daalden wij de trappert af van het stationsgebouw, hetwelk te zamen met zijn collega aan het Hofplein de onschuldige oorzaak vormt van den spottenden uitroep, meermalen door niet-Rotterdamers geslaakt, dat de Maasstad haar stations bij voorkeur „op een bovenhuisje” inricht.

Op den beganen grond gekomen, liepen wij onder de overkapping door en betraden dan het Beursplein.

HET STERVENDE STADSDEEL — Het oriënteeringsbord op het Beursplein trok zoo weinig belangstelling, dat men het eenige weken geleden maar heeft afgebroken. Op onze foto ziet men het stoffelijk overschot van een kortstondig miskend leven.

Het s.s. „Burgerdijk” is na een zorgvolle reis weder behouden in de Rotterdamse Haven aangekomen. Zooals men weet verloor de Burgerdijk in een vliegend storm het roer, zoodat het stuurlaars rondreef. Door de Rotterdamse sleepbooten Roode Zee, Poolzee en Humber werd het schip behouden binnengesleept.

Opeens bleef mijn vriend stokstijf stilstaan en overzag met een blik vol verbazing het weidsche plein, dat zich voor zijn oogen uitspreidde.

„Ontzettend!” riep hij uit, „wat een akelig, stil, kleinstedsch, provinciaal nest is Rotterdam toch nog! Vreemd, dat 't mij vroeger nooit zoo sterk is opgevallen, maar nu ik regelrecht uit Brussel kom, dringt het verschil zich wel heel treffend aan mij op.”

Hij zweeg even, keek nog eens vol verbazing rond en ging dan voort:

„Kijk nu eens hier op het Beursplein! Dit moet nota bene het drukste punt van Rotterdam heeten! En je kunt er om negen uur 's avonds veilig een dozijn machinegeweren naast elkander op een rijtje zetten en ze afschieten, zonder de kans te loopen, iemand te treffen.”

Met een flinken schouderklap bracht ik mijn opgewonden en in zijn nationalen trots teleurgestelden vriend tot bedaren.

„Kalm wat,” maande ik. „Je begaat een kleine vergissing, wanneer je zegt: het Beursplein is een der drukste punten van Rotterdam. Je had in den verleden tijd behooren te spreken! Want in de laatste jaren is de toestand volkomen veranderd. Het Beursplein is sinds lang geen centrum meer, waar heel Rotterdam gewoon is bijeen te komen. Die eer valt thans aan een ander punt van onze stad te beurt. Het Beursplein behoort tot

de stervende stadsgedeelten en zal weldra tot de doode pleinen behooren!”

Met hoeveel nadruk ik deze bewering ook tegenover mijn vriend uitsprak, 't is toch een feit, dat ik mij de waarheid er van nooit zóó sterk ben bewust geworden als juist op dien avond, toen een ander mijn aandacht vestigde op de ledigheid en verlatenheid, waarmee het Beursplein daar stil lag te midden der spaarzame elektrische verlichting.

Met groote duidelijkheid drong 't toen tot mij door, dat er stervende en doode stadsdeelen bestaan, even goed als er doode steden liggen aan de oevers der Zuiderzee.

Van die stervende stadsdeelen is het Beursplein wel een typisch voorbeeld.

Nog niet zoo héél veel jaren geleden vormde dit plein in waarheid het hart van Rotterdam, waar de groote verkeersaderen zich kruisten en er zoowel overdag als 's avonds een levendige drukte heerschte. Op de terrassen van „Suisse” en „Poolsch Koffiehuis” was 't altijd gezellig en druk; ja dikwijls had men moeite, zich er een plaatsje te veroveren.

Maar Rotterdam is een groeiende stad en een symptoon van dien groei is juist de gestadige verandering van het stadsbeeld, de uitbouw van nieuwe woonwijken en als gevolg daarvan: de verlegging van het hart der stad.

De vorige week had de opening plaats van het stoomgemaal te Maassluis. Groep van genoodigden. In het midden zittend Minister v. d. Vegte en de Dijkgraaf Mr. Dr. C. P. Zaayer.

Langzaam, doch geleidelijk is de verkeersdrukte weggetrokken van het Beursplein, om zich te concentreren op Hofplein, Kruiskade, Coolsingel en Calandplein. Daar verzezen talrijke nieuwe café's, wier grootste aantrekkingskracht gelegen is in het uitzicht, dat zij op het verkeersgewoel bieden, daar vestigden zich ook de inrichtingen van vermaak, welke bij voortdurend talrijke menschedrommen trekken in de richting van het verlegde centrale punt.

Langzaam begon het Beursplein te kwijnen, om geleidelijk zich tot sterven neer te leggen, naarmate ook verschillende tot dusverre in het oude centrum gevestigde instellingen vandaar gingen wegtrekken. Het Postkantoor werd naar den Coolsingel verplaatst en deze verplaatsing kostte aan het Beursplein wederom een breede schare van trouwe bezoekers, welke tot dan toe gedurende heel den dag veel leven en bedrijvigheid brachten op het ruime plein.

Kort geleden bracht ook een dagblad haar bureaux over naar een ander stadsdeel en ook deze overplaatsing betekende wederom een nieuwe bloed-aftapping aan het kwijnende Beursplein. Ledig en verlaten ligt thans de tijingzaal, welke vroeger

gestadig een bonte schare van bezoekers tot zich trok. De vele menschen, die vroeger dagelijks hun brieven-op-advertenties naar het bureau brachten, richten thans hun schreden naar elders.

Verdwenen zijn ook de tientallen krantenbezorgsters, die in het namiddaguur, wanneer zij hun kranten gingen afhalen, een heel bijzonder aspect aan het Beursplein gaven.

Thans is er alleen nog maar de Beurs, die op enkele uren van den dag nog voor een korte stonde de begoocheling oproept, dat het Beursplein een centrum zijn zou.

Tegen den tijd, dat de Beurs haar deuren opent, heerscht er weder een druk, welke een rechtvaardiging vormt voor de ruime afmetingen van het plein.

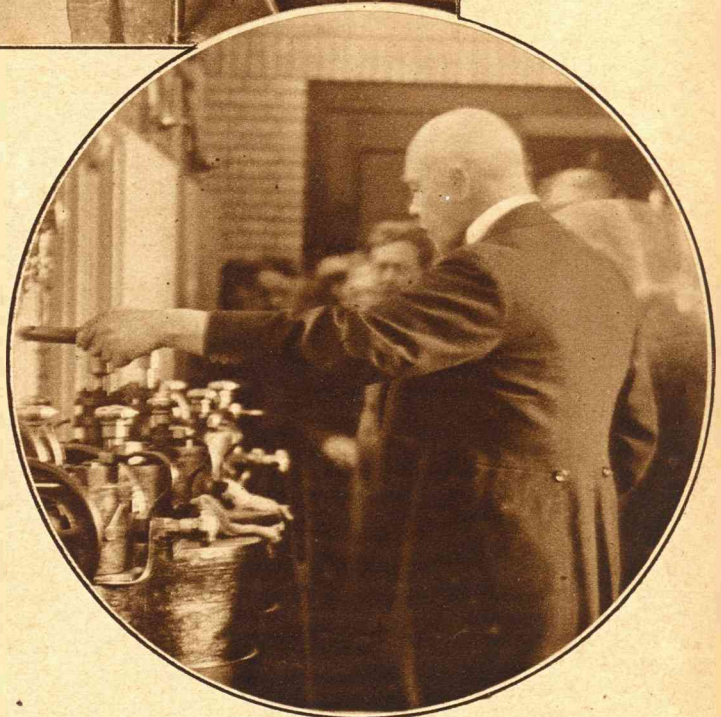
Dan is elke vierkante decimeter bezet door de stoere gestalten van kooplieden en schippers, dan drentelen bedrijvig de mannen-van-zaken af en aan, dan zijn „Suisse” en „Vergulde Spinwiel” gevuld met druk-pratende bezoekers, die er hun

haastige lunch gebruiken en onder het genot van een kop koffie, een glas bier, of nog pittiger hartsversterking, er voor- en nabeurs houden.

Doch het Beursplein overdenkt met weemoed, dat zelfs die schaduw van glorie voorbestemd is, om voorbij te glijden.

Want ook de Beurs zal binnen afzienbaren tijd van 't Beursplein worden weggenomen, om naar de nieuwe hartader der stad te worden verplaatst.

Daar zal waarschijnlijk ook wel het station „Beurs” verdwijnen, de enkele nog overgebleven café's zullen

Minister v. d. Vegte opent het gemaal te Maassluis.

In de Rotterdamsche Diergaarde is het al duidelijk te merken, dat het voorjaar in aantocht is. Tijdens de mooie dagen in de vorige week maakte onze fotograaf daar bovenstaand kiekje.

hun tenten elders opslaan en het Beursplein zal voor goed behooren tot de „dooie stadsdeelen”.

Slechts het statige gebouw der oud-Rotterdamsche bankiersfirma R. Mees en Zonen zal overblijven, om te herinneren aan de vroegere glorie van het oud-Rotterdamsche Beursplein, hetwelk dan zelfs het recht op dien naam verloren zal hebben en misschien in Meezenplein zal worden omgedoopt.

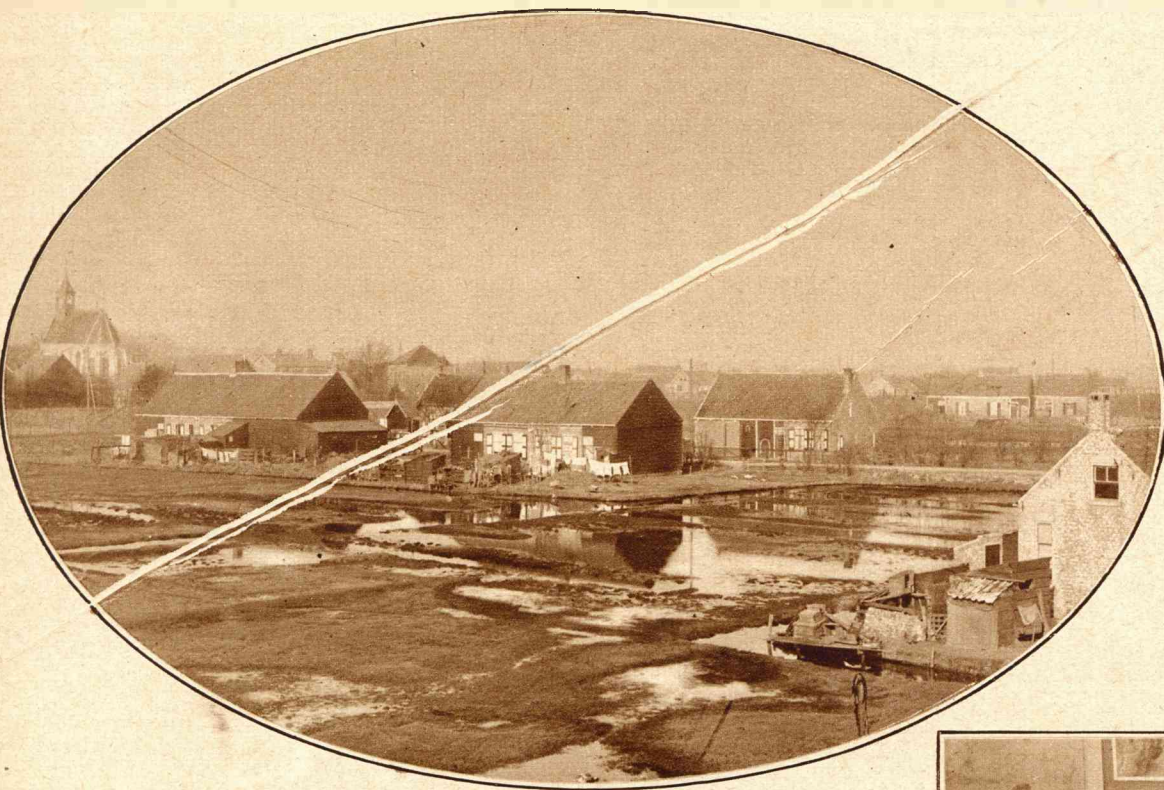
Maar niet alleen het Beursplein alleen is tot sterven gedoemd; want ook aan de daarop uitmondende Noordblaak is een gelijk lot beschoren. Met fierer trots herinnert zich natuurlijk ieder Rotterdammer, hoe jarenlang op de Noordblaak de beroemde pantoffelparade der Maasstad werd gehouden, hoe een dichte menschenmenigte zich bij dag en avond voetje voor voetje een weg baande langs de brede spiegelruiten der talrijke winkels en er duizenden jonge Rotterdammers, mannelijke zoowel als vrouwelijke, waren, die zich niet gerust te slapen konden leggen, wanneer zij niet eerst „een Blaakje hadden gepakt”.

Deze oude glorie is sinds lang tanende. Van jaar tot jaar, van maand tot maand, ziet men de druk op de Noordblaak verminderen, wordt het verkeer afgeleid naar Boymanestraat, Calandplein en Coolsingel.

En wanneer straks ook de Beurs zal worden verplaatst, gaat de Noordblaak meer en meer af dalen tot een straat van den tweeden rang, om ten langen leste het lot van het Beursplein te deelen.

Menig oud-Rotterdammer zal treuren om die verdwijnende glorie; de jongeren zullen het feit echter blijmoedig aanvaarden als een natuurlijk verschijnsel van den immer-durenden groei hunner woonstad, die evenals alle metropolen in de Oude Wereld, naast haar schitterende nieuwe centra ook haar „stervende stadsdeelen” kent.

J. C. W. DUNCKER.

HOEDEKENSKERKE — Een overzicht van het aardige plaatsje aan de Schelde.

DE DETECTIVE

DOOR ROSA CORTHAUTS—VAN PUIJENBROEK

Sinds Mina Enschut een paar maal in een Warenhuis, bij toeval, een dief betrapt had, vond zij, dat ze best als vrijwillige detective zou kunnen dienst doen. En met dit doel was zij naar den commissaris van politie gegaan.

Vergaar had haar te woord gestaan en was verbaasd geweest over haar doorzicht. Toch had hij getracht, haar door alle eventuele gevaarlijke toestanden, waarin ze kon geraken, te schetsen, van haar plan te weerhouden.

Even had ze haar schouders opgehaald, toen hij gezegd had: „En daarbij, vrouwen blijven vrouwen! Zij kunnen wel eens een keer flink ingrijpen, maar over het algemeen bezwijken ze ook voor een kleinigheid: een verliefden blik, een stem, die beeft, een traan... en ze zijn ingepalmd. Zij laten haar hart spreken en de zaak, waarvoor ze staan, lijdt er onder. Enfin! Het zwakke geslacht!” had hij er als een uitdaging bijgevoegd.

Ze had hem guldig aangekeken, alsof ze dacht: Neen, de mannen laten zich nooit verleiden....? Of hij haar niet begreep!?

Ze deed veel aan sport, had ze verteld. Kon zwemmen, roeien, fietsen, chauffeeren en met op kleiduiven schieten had ze al menigen prijs behaald. Hij vond, dat zij er zeer pienter uitzag en met welgevallen had hij naar haar gekeken, terwijl zij haar plan ontvouwde: kalm, gedecideerd, een mooi, ernstig gelaat en oogen, die alles schenen op te merken.

Eindelijk had hij haar beloofd, haar bij de eerste gelegenheid te zullen opbellen.

Hij nam zich voor haar eerst een kleine proef te laten doorstaan. En daar

zij tot den deftigen stand behoorde, zou hem dit tijdens een feest heel gemakkelijk vallen. Een diefstal kon licht op touw gezet worden.

Een feest door den bankier Van den Broeck, die de van Enschuts tot zijn kring rekende, gegeven, werkte hem in de hand.

Hij ontbood Mina op zijn kantoor en vertelde haar van een gesprek, door een van zijn agenten afgeluisterd, betreffende het voornemen van een dief, om tijdens het feest bij den bankier zich meester te maken van juweelen, welke de dames zouden dragen.

Mina enthousiast, zei:

„Ik ben ook geïnviteerd! Dus juist iets voor mij! Ik zal m'n mooiste halssnoer omdoen, wellicht ben ik dan de dupe en heb in een oogenblik den dief te pakken.”

„Maar niet direct arresteeren. Hem volgen. Mijn mannen zullen buiten op post staan. U begrijpt.... de dames zouden gillen.... alles in de war sturen. Dames zijn nog al nerveus....”

„Ja, alles moet zoo stilletjes mogelijk gebeuren,” knikte ze, alsof ze zijn laatste opmerking niet gehoord had.

Na nog enkele instructies ontvangen te hebben, verliet Mina het kantoor.

„Wij zullen je hebben, juffie!” spotlachte Vergaar. „Ik zelf zal je de duimschroeven aanleggen. O! wee!

HOEDEKENSKERKE — De slager heeft juist een varkentje geslacht, aan welk karwei zijn zoon en dochter een handje geholpen hebben.

HOEDEKENSKERKE — Een foto van het typische kerkje.

als jij je laat vermurwen! Dan ligt je detectivespel aanstonds in het water.”

Een week later had het feest plaats. Auto's brachten genoodigden, die door den gastheer en diens vrouw verwelkomd werden.

Mina stond bij een grooten palm de binnenkomenden gade te slaan. En niets verdachts bespeurend, meende ze onder het voor dien avond gehuurde personeel den bedoelden persoon te moeten zoeken. Zij was op haar hoede.

De commissaris van politie, gemetamorphoseerd, kwam wat later in haar gezelschap en werd door den gastheer als een vriend van diens vader voorgesteld.

Hij maakte met Mina een praatje over de versiering en de hedendaagsche mode, die volgens hem, nu zoo geheel anders was, dan vóór vijftig jaren: in zijn jeugd.

„Ja, dat begrijp ik,” zei Mina met een blik in de zaal.

Het diner werd aangekondigd en de plaatsen aangewezen.

Mina zat tegenover den ouden vriend, die glimlachend zich met zijn tafelenooten, blijkbaar intieme kennissen, onderhield, maar ondertusschen Mina niet uit het oog verloor.

Ze is wel wat nerveus, dacht hij. Maar haar oogen stuurt ze als zoeklichten door de zalen. Ze begluurt de bedienden, veronderstelt natuurlijk, dat er onder haar kennissen niet één is, die zich aan diefstal zal schuldig maken. In mij heeft ze niet het minste erg.

Na tafel werd er gedanst en de oude heer vroeg

HOEDEKENSERKE — Als de school uitgaat, trekken de kleinen vrolijk zingend naar huis....

mevrouw Van den Broeck een ouderwetsch dansje met hem te willen maken?

De gastvrouw stemde gaarne toe. Ze droeg prachtige juweelen, die schitterden en flikkerden vol regenboogkleuren.

Mina zag, dat hij, terwijl hij druk met zijn partner babbelde, haar heur halssnoer ontfutselde.

Hij bracht zijn dame — op z'n ouderwets met een ouderwetsche buiging — weer naar haar plaats. Even later ging hij heen en afscheid nemend van den gastheer, duwde hij hem, met een knipoogje, het halssnoer in de hand.

Wetend, dat Mina den diefstal bemerkt had, dwong hij, met veel complimenten, den bankier zich weer bij zijn genoodigden te begeven en verliet langzaam de hall.

Met een forschen greep weerhield zij hem bij den arm en fluisterde:

„Geef mij onmiddellijk het halssnoer, dat u zoo juist gestolen hebt. Kom in deze kamer!” beval ze streng. „Vlug, of ik roep de hulp der politie in,” liet zij er op volgen, toen hij talmde.

Ze volgt puik mijn bevelen op, dacht hij. En haar kalmte is bewonderenswaardig. Hij moest zich met kracht beheerschen om de comédie niet te laten mislukken. Gedwee, als ontmoedigd ging hij haar voor.

Zij sloot de deur. Toen opende ze vlug haar fraai zijden handtaschje, nam er een revolver en handboeien uit.

't Lijkt wel speelgoed, dacht hij. Nu begint pas echt de proef. Opgepast Vergaar! En smeekend begon hij:

HOEDEKENSERKE — Alleen de allerkleinsten worden door Mie, de meid, gehaald

„Laat me gaan, lieve mevrouw? Als u wist, waarom ik dat deed Mijn zoon is heeft valsche handteekeningen en ik kan niet terugbetalen en toch moet het”

Absurd zoo'n verdediging, Zou ze hem hier niet op wijzen? vroeg hij zich af. Hij haalde zijn zakdoek te voorschijn, wreef langs zijn oogen. Was ze dan werkelijk niet te vermurwen? Zijn stem had hij laten trillen, zijn lippen en handen beefden, denkbeeldige tranen had hij afgeveegd....

Streng stond ze in haar elegante kleeding voor hem.

„Ik wacht nog twee minuten,” keek ze op haar armbandhorloge. Ze hield hem de glimmende miniatuur-revolver voor en maakte — handig zooals hij in stilte opmerkte — een beweging om hem de handboeien aan te doen.

Toen viel hij op zijn knieën, vouwde de handen: „Mevrouw, ik bid u, heb medelijden! U, die mischien moeder bent”

Plotseling schoot Mina in een schaterlach: „t Gaat u heelemaal niet goed af, mijnheer Vergaar. Mij dunkt, dat de proef nu lang genoeg geduurd heeft.”

De commissaris sprong verwonderd op. Zij kende hem? Zou de gastheer, of de anderen, die in het komplot waren, hem, niettegenstaande hun eerewoord, dan toch verraden hebben? En was hij niet prachtig gegrimed? Zelfs niet één van zijn ondergeschikten had hem gegroet, toen hij passeerde.

„Hoe weet u, dat ik ..?” vroeg hij.

Ze wees naar zijn blank overhemd.

„Dat roestvlekje daar heeft me den eersten keer al, dat ik u op kantoor zag, geërgerd.”

Hij keek er naar. 't Was niet grooter dan de kop van een gewone speld. Hij had het zelfs niet eens bemerkt en nog minder nu, toen hij om op tijd klaar te zijn, maar het eerste genomen had, dat hij in zijn la vond.

„Ik herkende u daaraan natuurlijk direct,” triomfeerde ze. En daar ik eerst vermoedde, dat u gekomen was, om zelf den dief te arresteren, ofwel in geval van nood mij ter hulp te kunnen komen, gaf ik, met het oog op de genoodigden, geen blijk u te herkennen. Maar toen ik u het halssnoer zag nemen, doorgrondde ik uw plan.”

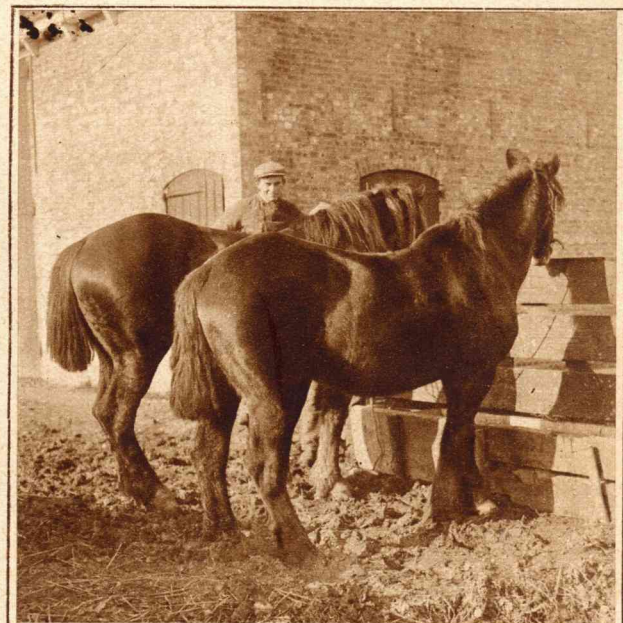
Vergaar zei met 'n glimlach:

„Wat u „op de puntjes let! juffrouw Enscht!”

Mina had graag geweten, wat hij hiermee bedoelde: of het scherts van hem was, ofwel dat hij haar een pluimpje gaf voor haar opmerkzaam-zijn of was het een sarcastische opmerking over haar netheid?

HOEDEKENSERKE — Een kiekje, genomen bij de haven, waar het den geheelen dag druk is met lossen en laden

HOEDEKENSERKE — Rust na den arbeid

Ajax, kampioen van Afd. I. — Staande v.l.n.r. Andriesen Jr., Schetters, Andriesen Sr., de Boer, Martens, v. Kol. Zittend idem: Hamel, Juriaans, Ingenbleek, Volkers, Twelker.

Foto van de rennersclub Feijenoord te Rotterdam.

Sport van Zondag

Het competitie-restantje is voor de Rotterdamsche clubs niet bepaald belangwekkend meer. Wij zouden haast zeggen, zelfs voor V.O.C. niet, want na de nederlaag, die de rood-zwartten Zondag tegen E.D.O. hebben geleden, is de positie vrijwel hopeloos geworden. Het feit dat U.V.V. zoo'n groote nederlaag leed tegen V.U.C., doet daar niets van af. V.O.C. kan het nu nog brengen tot hoogstens 11 punten, doch niemand, die gelooft, dat de V.O.C.ers hun laatste 3 wedstrijden zullen winnen. Dit zou dan n.l. het geval moeten zijn. Neen, aan de degradatiewedstrijden kan al haast niet meer worden ontkomen. Tegenstanders hierin zijn het Utrechtsche Velox en V.S.V. uit Velsen of D.E.C., welke laatste ploeg reeds tweemaal achtereen een poging in het werk stelde om het voetbal-eldorado binnen te treden. Dat V.O.C. het tegen deze clubs niet gemakkelijk zal hebben, behoeft wel geen betoog. Excelsior deed zijn best om den zegetocht van D.F.C. te

Een moment uit den wedstrijd Excelsior—D.F.C. — De thuisclub in den aanval.

*

Hieronder:
De wedstrijd
Excelsior—D.F.C.
Bak belaaft Born's heiligdom.

In de 2de klasse is het einde voor velen eveneens nabij.

Hermes-D.V.S. omzeilde in Utrecht met goed gevolg een gevaarlijke klip. De Schiedammers wonnen daar met 3—1 van Hercules. D.H.C. geeft den strijd nog niet op. We gelooven echter, dat de oude Schiedamsche club den voorsprong niet meer zal afstaan. De strijd Steeds Hooger—Hermes D.V.S. heeft intusschen aan belangrijkheid zeer toegenomen. De penningmeester der Rotterdamsche club kan in elk geval op een ongekend groot aantal Schiedammers rekenen.

In de andere afdeling was Unitas zoo onverstandig, zich op eigen terrein met 1—2 door Merwede te laten kloppen. Het gaat bergafwaarts met de Gorcummer roodbroeken, waarvan niettemin mag worden verondersteld, dat zij 't zullen halen. Hermes-D.V.S. en Unitas zullen dan te kampen hebben tegen . . . Ja, waarschijnlijk tegen Spartaan. Dit is momenteel de eenige club, die beneden de 15 punten is. Slaagt Spartaan er echter in den laatsten wedstrijd van A.D.O. in Den Haag te winnen, dan komen H.V.V., Stormvogels en Spartaan voor 'n beslissingswedstrijd in aanmerking. 't Is daarbij lang niet onwaarschijnlijk, dat Z.F.C. zich nog bij dit drietal komt voegen. Door de 3 opeenvolgende nederlagen zijn de Zaan-kanter ook weer in de knel geraakt en verliezen zij hun laatste wedstrijd, dan bedraagt hun aantal punten ook slechts 15.

De voetbalwedstrijd Excelsior—D.F.C. (3—4). — De Rotterdammers maken een doelpunt.

stuiten en was hier bijna in geslaagd. Na een spannenden strijd wonnen de Dordtenaren met 3—2.

Intusschen is het D.F.C. weer niet gelukt den titel te bemachtigen. Ajax heeft gisteren met een 4—0 overwinning op Hilversum het pleit in zijn voordeel beslecht. D.F.C. heeft een prachtig seizoen achter den rug, doch de Amsterdammers bleken juist een tikje sterker. De beide Westelijke kandidaten voor de kampioenscompetitie zijn dus bekend. De ontmoetingen tusschen Feyenoord en Ajax worden ongetwijfeld zeer interessant.

Feijenoord heeft het seizoen besloten met een 3—0 overwinning op Blauw Wit. Sparta leed in Haarlem tegen Good Old H.F.C. een niet verdiende 1—3 nederlaag. Desondanks blijven de Spartanen de 2de plaats bezetten, al is het zeer goed mogelijk, dat deze tenslotte nog door Blauw Wit zal worden ingenomen.

De ontmoeting H.F.C.—Sparta in Haarlem was zeer eigenaardig. Tweemaal werkten de Rotterdamsche achterspelers den bal in eigen doel op een bijzonder ongelukkige manier. Sparta speelde beter, doch H.F.C. won, iets wat trouwens meer voorkomt in de voetbalwereld.

LORNA DOONE

No. 19

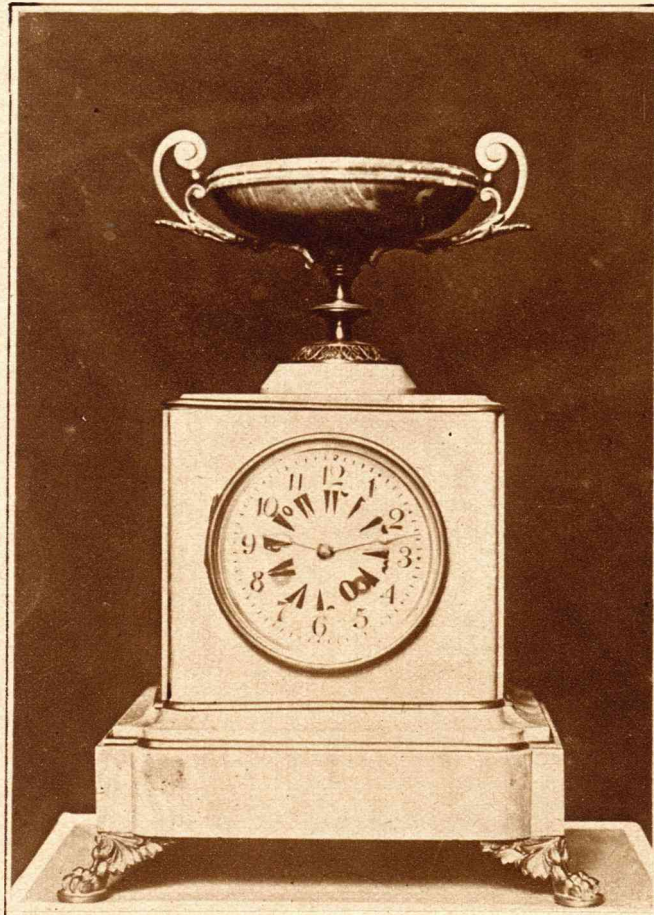
Romantisch verhaal van R. D. BLACKMORE.

Bewerkt door F. VAN VELZEN.

HET VERHAAL TOT NU TOE.

John Ridd is een jonge boer in het graafschap Somerset, dat, ten tijde van zijn leven, het laatste kwart der 17de eeuw, onveilig werd gemaakt door een adellijke rooversfamilie, die daar in het Doone-dal woont en van daar uit strooptochten onderneemt. Een verwijderde bloedverwante, een jong meisje Lorna Doone, wordt daar gevangen gehouden om later uitgehuwelijkt te worden aan Carver Doone, een der ergste booswichten, die o.a. ook John Ridds vader gedood had. John ontmoet Lorna en zij maakt zooveel indruk op hem, dat hij, het groote gevaar niet achtend, zijn bezoeken nu en dan herhaalt. Zoo was hij ook nu weer Lorna

wezen bezoeken, toen hij thuiskomend zijn neef Tom Faggus ontmoette, een dapperen kerel, die om zijn straatoverrijen algemeen gevreesd en ontzien werd, maar op wien John's zuster 'n goed oogje heeft. Allerlei avonturen worden door John beleefd, maar niets kan hem Lorna doen vergeten, die hij telkens weer opzoekt. Zoo verneemt hij ook haar geschiedenis. Haar ouders had zij nooit gekend, en haar grootvader sir Ensor Doone had haar bestemd als vrouw voor Carver Doone, een der adellijke roovers. Zij leefde afzonderlijk met een dienstmeisje Gwenny Carfax, die zich overal in het dal vrij vertoonen mocht en vaak de tusschenpersoon was tusschen Lorna en John. Intusschen werd John naar Londen gedagvaard, om voor den Lord Opperrechter te getuigen wat hij van de Doones weet. Weer teruggekeerd, bezocht hij Lorna weer geregeld, op gevaar af, door de Doones betrappt te worden. Zij spraken af, dat, wanneer van zeven kraaiennesten, die zich in een bepaald boom bevonden, er een verdwenen was (Gwenny, Lorna's dienstmeisje zou het nest er zoo noodig uithalen) dit een teeken was, dat Lorna in gevaar verkeerde. John Ridd ontdekte op een keer, dat een der 7 nesten uit den boom was verdwenen. Hij ging naar Lorna toe en vond haar met Gwenny half uitgehongerd in het huis. Hij haalde een slede en na een tweetal kerels, die het huis waren binnengedrongen, er uit te hebben gesmeten, vervoerde hij de twee meisjes naar zijn eigen huis, waar ze met liefde werden ontvangen. De Doones bleven natuurlijk niet stilzitten in het rooversnest en op een nacht deden zij een aanval op John Ridds huis, die door John en zijn helpers glansrijk werd afgeslagen. John Ridd maakte kort daarna een tocht naar oom Ruben, waar hij aan Ruth het verzoek deed, op zijn bruiloft te willen verschijnen, welk verzoek het meisje hevig deed schrikken, want ze meende dat John haar liefhad. Teruggekomen vindt John Raad Doone, het hoofd van de rooversbende, die op hem wacht. Deze poogt Lorna van John afhandig te maken, maar als hem dit niet lukt verdwijnt hij met medeneming van Lorna's paarlensnoer. Jeremias Stickles vertelt dan wat hij van Lorna's afkomst afweet. Den volgende dag komen de landweerders van Somerset om een aanval op het Doonesdal te wagen, welke echter met groote verliezen wordt afgeslagen. In een der eerstvolgende dagen komen 2 afgezanten van het Kanselarijgerechtshof de mededeeling doen, dat Lorna aanspraak maakt op groote rijkdommen. Tom Faggus trouwt kort daarna met John's zuster. Oom Ruben Huckaback laat John een verborgen goudmijn zien en stelt voor, zijn compagnon te worden, wat John verwerpt. Na een succesvolle worstelpartij om honderd gouden muntten komt John thuis, waar hij ontdekt, dat Lorna naar Londen is gegaan. John brengt dan een bezoek aan Tom Faggus en daarna aan Ruth Huckaback. Anne, Tom's vrouw komt aan John vragen of hij Tom wil terughalen, die zich bij de opstandelingen heeft aangesloten. Zij vermoet zich en krijgt van Raad Doone een vrijgeleide mee. Na allerlei avonturen vindt John den armen Tom Faggus geheel bebloed in een schuurtje. Daarna gaat John als gevangene naar Londen. Onze vorige aflevering eindigde met John's bezoek aan Lorna in Kensington, waar zij bij Graaf Bandir van Loch Awe, een bloedverwant, inwoonde.

Een speciale klok voor koning Aman Ullah van Afghanistan. Bij z'n bezoeken aan de verschillende hoofdsteden van Europa's staten is het nog al eens voorgekomen, dat er misverstanden in tijdsbegrip plaats hadden. Daarom had men in het paleis Prins Albert de werkelijke arabische cijfers laten aanbrengen op deze klok, welke ook voor den koning en z'n gevolg leesbaar waren. In elk geval 'n aardige attentie.

„Ja, ik zal alles zeggen,” riep Gwenny angstig en snelde heen.

Eindelijk was ik dan van den martelenden twijfel bevrijd. Lorna had ons nooit vergeten en was mij steeds trouw gebleven. Ik gevoelde mij zoo gelukkig, dat ik Gwenny alles kon vergeven, zelfs valsheid en verraad.

„Ik vertrouwde haar zonder eenig voorbehoud en toch heeft zij mij bedrogen,” klaagde Lorna. „Juist daarom bemin ik je zoo, John, omdat jij niet tot een leugen in staat bent en mij nooit zoudt kunnen bedriegen.”

„Om je te winnen, lieveling, zou ik misschien niet tegen een klein leugentje opzien.”

„Nu ja, dat zou te verontschuldigen zijn. Maar tegen mij, dat weet ik, zou je nooit onwaar zijn.”

Gwenny kwam nu binnen en wierp met een uitdrukking van beleedigde onschuld, een lederen tasch op tafel, doch sprak geen woord.

„Neem jij die brieven, John, zij zijn weliswaar aan je moeder gericht, maar toch hoofdzakelijk voor jou bestemd,” zei Lorna ernstig. „Wat Gwenny betreft, zij zal zich voor den Lord Opperrechter moeten verantwoorden,” vervolgde zij, met streng gelaat, om het meisje schrik aan te jagen.

Maar Gwenny keek haar onverschrokken aan.

„Ja, breng mij maar voor den opperrechter Jeffrey,” riep zij. „Ik heb het wel onhandig aangelegd en u voorgelogen, maar ik heb het om uwentwille gedaan; het was mijn plicht. Ik oogst er niet veel dank mede in.”

„Denk je er dan in het geheel niet aan, welk een

Zoo, zoo,” dacht ik, „als de meesteres niet beter geluimd is, dan het dienstmeisje, had ik de moeite wel kunnen sparen om hierheen te komen. Maar ik hoorde reeds welbekende voetstappen, het fluweelen voorhangsel ging vaneen en in het midden der purperen plooiën verscheen Lorna met blozend gelaat, in een sneeuw witte kleding. Een oogenblik stond zij daar in haar wonderbare schoonheid, toen kwam zij vlug naar mij toe en reikte mij haar hand, die ik eerbiedig aan mijn lippen bracht. „Is dat alles?” fluisterde zij met haar liefsten blik en lag het volgende oogenblik weenend aan mijn borst.

„O Lorna, Gravin Lorna,” riep ik verwonderd, maar hield haar toch vast tegen mij aangedrukt. „Ik bemin u met heel mijn hart — maar mag ik dat nog wel?”

„Zeker John, mag je dat, met alle recht.... Ach, waarom heb je mij dat aangedaan?”

„Ik doe wat ik kan,” antwoordde ik. „Geen mensch ter wereld zou u zoo vast in zijn armen houden en u niet kussen.”

„Nu, doe het dan,” riep zij met haar ouden ondeugenden blik; en wat nu volgde behoef ik den lezers niet te vertellen en den lezeressen zeker niet....

Na dit kort intermezzo, richtte Lorna zich echter in trotsche houding op. „John Ridd,” sprak zij op strengen toon, „spreek nu de geheele waarheid en niets dan de waarheid. Ik ben niet voor niets onder voogdij der kanselarij en kan elke leugen doorzien. Waarom heb je je sedert meer dan een jaar niet om mij bekommerd?” Zij wilde schertsen, maar ik zag duidelijk, dat haar ademhaling sneller werkte en haar oogen hartstochtelijk schitterden.

„Om de eenvoudige reden,” antwoordde ik, „omdat mijn oude vriendin geen enkele maal naar mij heeft gevraagd. Bovendien wist ik niet waar zij te vinden was.”

Lorna was buiten zich zelve van verrassing en verwondering; ik moest haar telkens en telkens herhalen, dat wij geen enkele boodschap of bericht van goede afkomst of wat dan ook hadden ontvangen.

„O mijn arme, lieve John,” riep zij met een zucht, bij de gedachte aan al mijn zorg en kommer. „En ondanks dat, heb je dat kleine nichtje, die zij voor jou bestemd hadden, niet getrouwd? Ruth heette zij.... hoe ook weer?”

Ruth Huckaback is een zeer verstandig meisje,” sprak ik ernstig. „Zij alleen en onze Anne hadden hun vertrouwen in jou niet verloren en mij aangeraden op jouw edel hart te blijven vertrouwen.”

„Dan is Ruth mijn beste vriendin en jou waardig,” verzekerde Lorna; „zij is jou waardig, John. Indien het Gods wil zou zijn, ons door den dood te scheiden, John, trouw dan de kleine Ruth zoo spoedig mogelijk en zodra je mij vergeten kunt. Nu moeten wij echter de schuldige in verhoor nemen. Ik heb haar weliswaar dikwijls verdacht, want zij sprak altijd zulke eigenaardige taal, maar dat zij mij zoo zou bedriegen, dat vermoedde ik niet.” Lorna trok aan een breeden, mooi geborduurd band; ik hoorde in de verte een bel en eer ik het wist, kwam Gwenny Carfax met trotsch gelaat binnen.

„Zeg eens Gwenny,” sprak Lorna op gebiedenden toon, „breng mij eens dadelijk alle brieven, die ik aan juffrouw Ridd heb geschreven en jou ter verzending heb toevertrouwd.”

„Hoe kan ik ze halen, als ze allang weggestuurd zijn. Vertrouw hem toch niet; hij komt u maar wat voorliegen.”

„Kijk mij eens aan, Gwenny,” riep ik vertoornd, want ik verdroeg geen scherts met deze zaak, die mij meer dan een jaar lang doodsangsten bezorgd had.

„Ik zie u liever niet aan, jonge man, en heb niets met u uitstaande.”

„Als jij er reden voor meende te hebben, die brieven te onderscheppen,” zei Lorna met nadruk, „dan was het oneerlijk om er het geld voor op te strijken.”

„Het geld?” antwoordde Gwenny heftig, „dat heb ik eerlijk, netjes bij elkaar voor u bewaard.” Zij wilde vlug de kamer verlaten.

„Gwenny,” sprak Lorna, haar kalm terughoudend, „als het niet eerlijk is, het geld te houden, dan was het toch zeer oneerlijk om de brieven te onderscheppen, welke voor die goede menschen, aan wie jij zooveel verplicht bent, meer waarde hadden dan goud. Als je niet onmiddellijk bekend en de waarheid zegt, dan zal ik het aan je vader schrijven.”

groven ondank je mijnheer Ridd bewezen hebt, voor al zijn goedheid welke hij je betoond heeft. Is hij niet met levensgevaar in de schacht afgedaald om je verloren vader terug te halen?”

„Waarom heb je mij al dat leed berokkend, Gwenny?” vroeg ik.

„Omdat gij zoo ver beneden haar staat. Zij moet geen armen boer trouwen. Zoo'n rijke, voorname dame — en gij, wat zijt gij eigenlijk — dat zou ik wel eens willen weten.”

„Je kan nu gaan, Gwenny,” riep Lorna bloedrood van toorn. In de eerste drie dagen kom je niet onder mijn oogen, versta je!.... Dat is de eenige straf, welke eenigen indruk op haar maakt,” vervolgde Lorna, toen het meisje huilend en snikkend de kamer uitliep. „Zij roert al dien tijd geen eten aan en doet niets dan schreien. Op een ding moet je echter voorbereid zijn, John. Als je mij eenmaal naar ons huis brengt, moet je Gwenny ook medenemen.”

„Ik wil met plezier vijftig Gwenny's medenemen, als ik jou maar hebben kan,” riep ik. Wij spraken nu nog over onze toekomstplannen en Lorna verzekerde, dat, zodra zij meerderjarig zou zijn en meesteres over haar lot, zij rang en rijkdom zou verzaken, opdat niets ons geluk in den weg zou staan.

Verstandige menschen zouden bij haar woorden wel bedenkelijk hun wijze hoofden hebben geschud; ik echter, luisterde meest zwiingend toe, aangezien het mijnerzijds zelfzuchtig geweest zou zijn, haar ergens mede te beïnvloeden. Het zou haar bij ons ook wel aan niets ontbroken hebben; wij woonden in een gezonde streek en wij waren volop in staat haar te voeden en te kleden: vruchten en bloemen kon zij in overvloed genieten en verkeer met de bureu, zooveel zij verkoos. Maar zou haar dat alles een genoegzame tegemoetkoming zijn, voor de grafelijke kroon, welke zij ten offer bracht, of de hulde, welke haar door de edelsten en grootsten van het rijk werd gebracht?

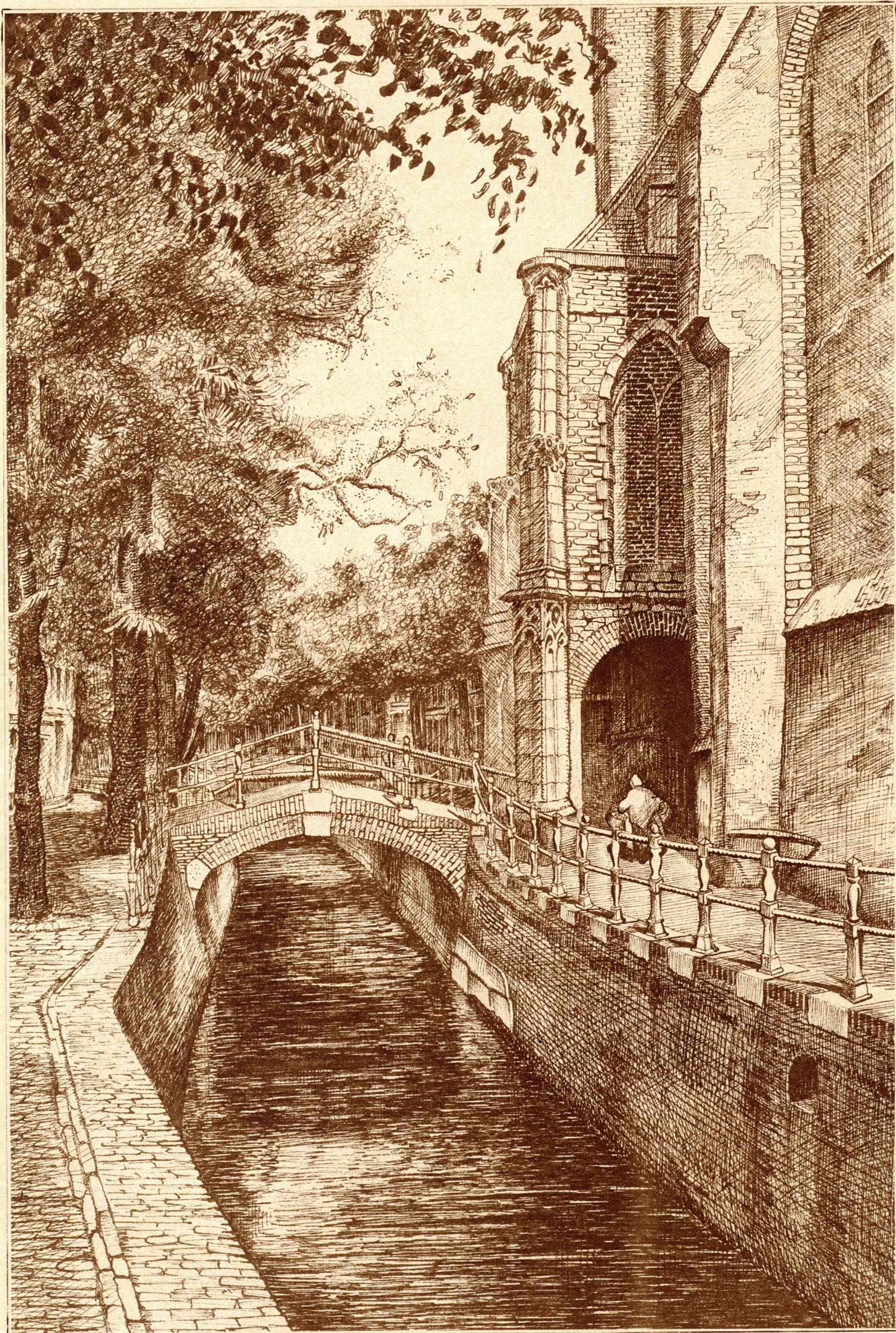
Ik kon in deze kwestie niet beslissen, doch Lorna scheen daaromtrent absoluut geen twijfel te hebben; zij dacht slechts aan onze liefde.

„Maar, John,” riep zij, „waarom stel je je zoo onverschillig aan en ben je zoo terughoudend? Denk je misschien, dat ik in mijn besluit zal wankelen? Dat ik geen man behalve jou tot echtgenoot neem, staat reeds zeer lang bij mij vast. — Je lacht mis-

DELFT

VROUWENRECHT

DELFT

OUDE DELFT

Welk een enorme belangstelling er was voor de te München voor den eerst sedert 15 jaar weer gehouden Carnavals-optocht, blijkt duidelijk uit onze foto, waar de politie met medewerking der brandweermannen tracht, de geweldige mensenmenigte in bedwang te houden.

BESTE BIEFSTUK

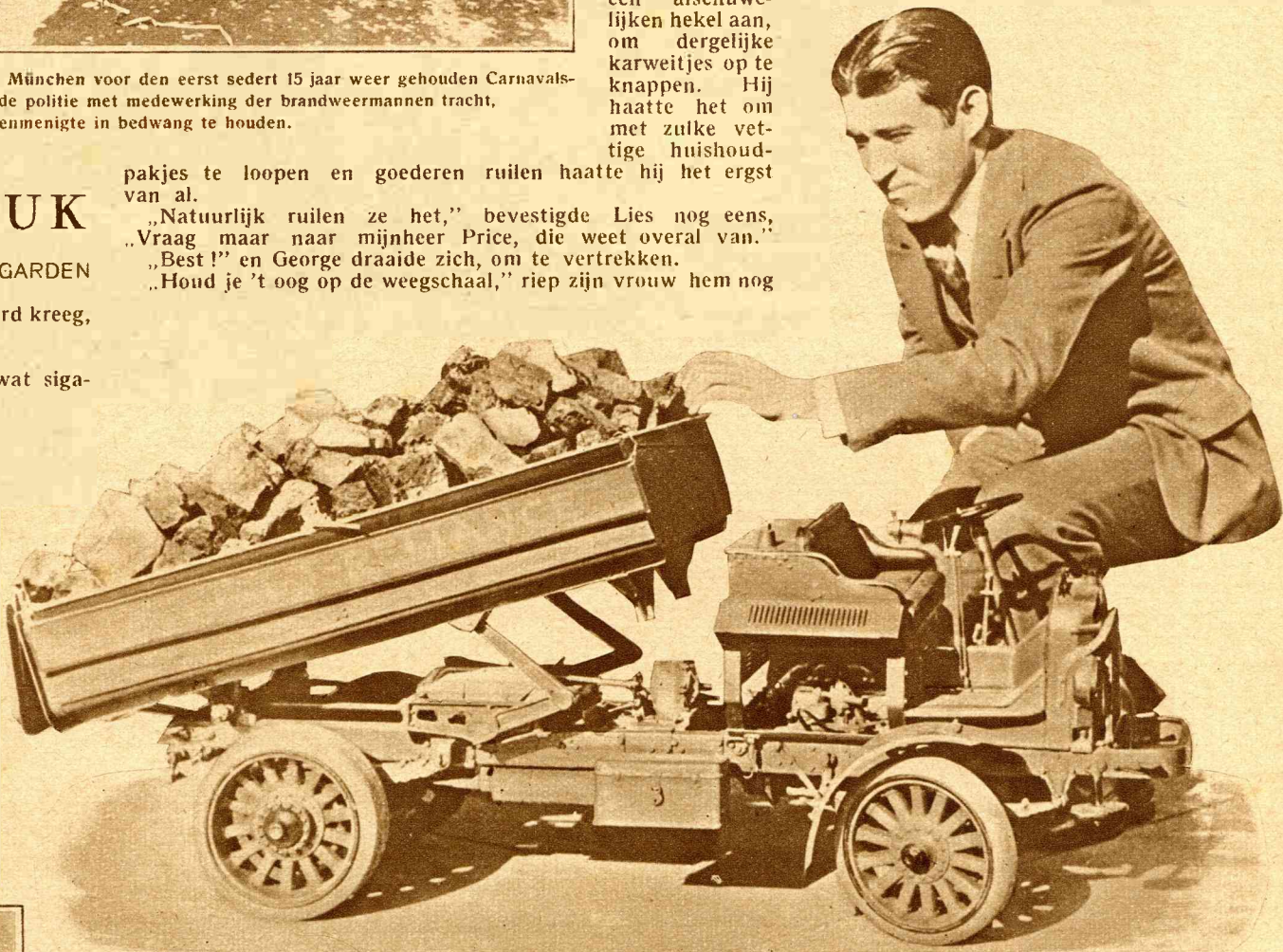
DOOR H. E. GARDEN

Juist toen hij zijn hoed van den standaard kreeg, klonk de stem van z'n vrouw.
„Ga je uit, George?”
„Even een wandeling naar de stad om wat sigaretten te halen, Lies.”
„Toe, doe dan even een boodschap voor me,” vroeg zijn vrouw vriendelijk, de hal binnenkomende.
„De slager heeft een paar taaie karbonaden gezonden en ik heb biefstuk besteld. Wil je het even bij Tone gaan verruilen?”
„Eh? Verruilen?” vroeg George met angstige stem.
„Ja, jij kunt geen karbonaden eten en ik heb ze zoo gezegd...”
„Och, voor een keer zou ik de moeite niet doen om het te ruilen. Tenminste niet voor mij.”
„Ja, maar ze zijn zoo taai ook. Heelemaal niet malsch en een hoop vet er aan, en jij kunt dat heelemaal niet eten. Ik zal het krijgen, het is al ingepakt.” Onderwijl was ze al naar de keuken. „Hier,” sprak zij, hem een vet pakje in zijn onwillige han-

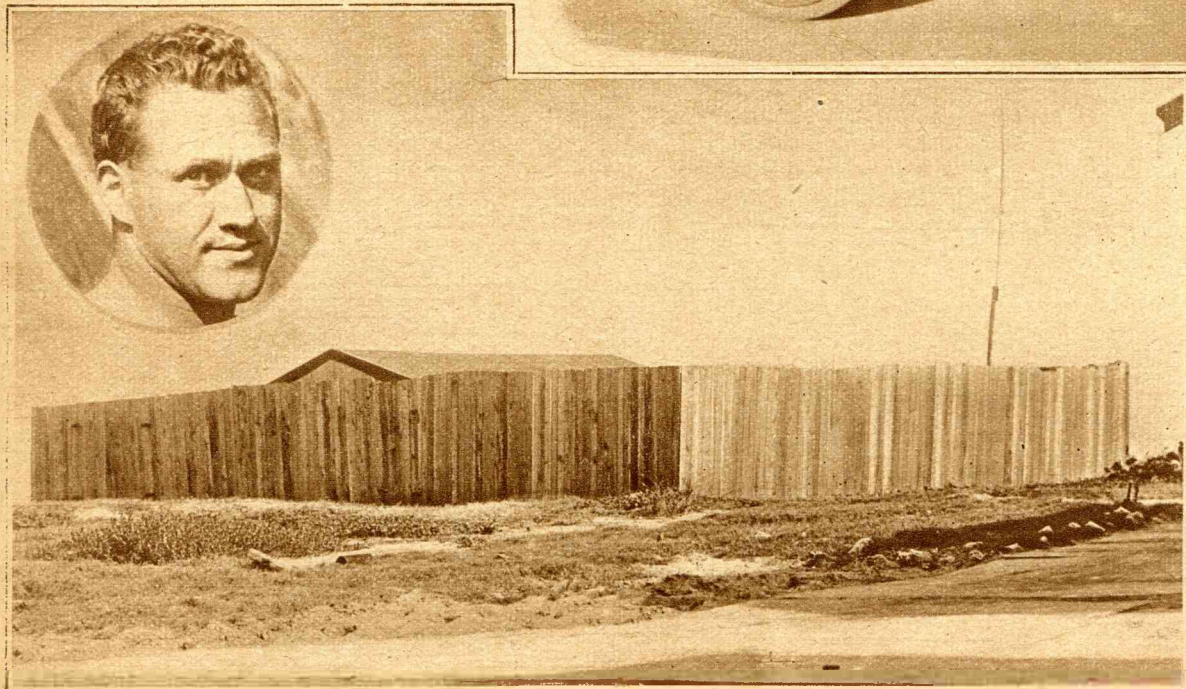
pakjes te loopen en goederen ruilen haatte hij het ergst van al.
„Natuurlijk ruilen ze het,” bevestigde Lies nog eens, „Vraag maar naar mijnheer Price, die weet overal van.”
„Best!” en George draaide zich, om te vertrekken.
„Houd je 't oog op de weegschaal,” riep zijn vrouw hem nog

den duwende. „Wat voor boodschap?” vroeg hij wrevelig.
„Alleen maar dat je 't vleesch komt ruilen voor mevrouw Manning,” onderwees zij hem.
„Zij weten dan zelf wel, dat ze een abuis hebben gemaakt.”
„Ja, ja, ik begrijp 't,” antwoordde George. „Ze willen het toch wel ruilen... eh — natuurlijk, moeten ze het. Niet dat het mij wat kan schelen om voor een keer karbonade te eten,” veronderstelde George hoopvol. Hij had er nu eenmaal een afschuwelijken hekel aan, om dergelijke karweitjes op te knappen. Hij haatte het om met zulke vet-tige huishoud-

achterna. „Bij Tone rekenen ze erg naar zich toe.”
„Ik zal toekijken,” beloofde hij.
Het was toch eigenlijk absurd om zich door zoo'n kleinigheid uit z'n humeur te laten brengen, overdacht hij, toen hij naar de stad wandelde. Het was immers zoo eenvoudig mogelijk. Hij had slechts het verkeerde pakje over te geven en te vragen naar het voor Mevrouw Mannings bestemde.
Buiten keek hij door de winkeldeur van slager Tone. Het was binnen vol klanten. Neen, dan zou hij maar eerst sigaretten gaan halen; als hij terug kwam waren er misschien minder mensen in.
Zoo ging hij dus eerst naar den sigarenwinkel, waarna hij weer onwillig op zijn schreden terugkeerde. Toen hij terugkwam, was er geen klant meer in den winkel. Dat leek hem nog erger. In een leeg winkel binnen te gaan, waar vier bedienden je zouden aanstaren als een keukenpiet, die voor zijn vrouw was uitgezonden om vleesch te ruilen!
Zich omdraaiende viel zijn oog op een anderen slagerswinkel aan den overkant van de straat.

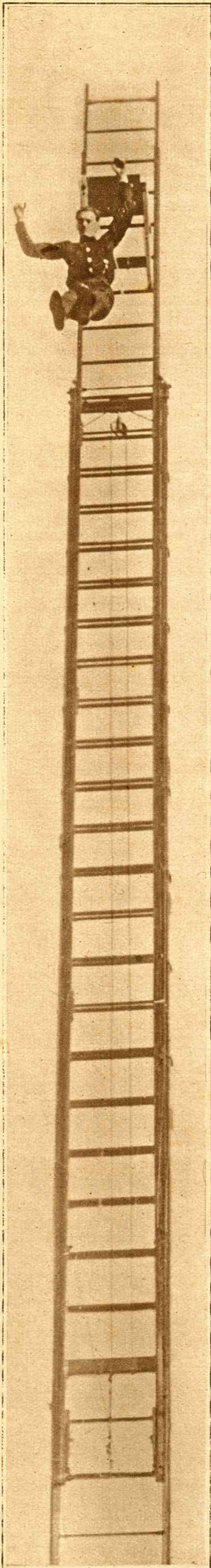
Wij beelden hierboven een miniatuur-kolentransportauto af, die een getrouwe weergave is van de door Hatfield-Reliance Coal Company in Cincinnati gebruikte transport-trucks, en waarmee alle manipulaties van 'n gewone auto zijn uit te voeren. De benzinetank is aangebracht onder de zitbank.

Met de vliegmachine naar de planeet Venus! Achter de hierboven afgebeelde geheimzinnige hooge schutting, verborgen voor elken onbescheiden blik, heeft de Amerikaan Robert Condit, wiens contrefeitsel onze lezers in den inzet vinden, z'n werkplaats ingericht, waar hij met groot vertrouwen werkt aan de voltooiing van een machine, waarmee hij nog eens de planeet Venus hoopt te bereiken.

Vooruit, daar maar heen. Voor hij goed en wel besepte, was hij den winkel al weer uit met een pond malsche biefstuk in zijn zak. Dat ruilen leek hem een gruwelijk baantje.
Vroolijk fluitend sloeg hij den weg naar huis in. Op een eenzame plek kwam hij een mageren zwerfshond tegen. „Hier, jongen,” riep hij het dier, „een goeden dag voor jou, dezen keer.” Hij nam de karbonaden uit het papier van Tone, waarin hij de biefstuk wikkeld en gaf den hond de twee harde kluiven. Dankbaar zette het dier er zich mee aan den kant.
Thuis gekomen kwam zijn vrouw hem reeds met een pakje in de hand tegemoet.
„O, George,” kreet ze. „Het spijt me zoo, doch twee minuten geleden heeft de bediende ons het goede pakje al gebracht. Ze hadden zelf de fout bij Tone al gemerkt. Dat andere pakje met karbonaden was voor Mevrouw Smith. Ik zeide den bediende, dat jij er al mee naar hen onderweg was. Toe, George,” glimlachte ze lief, „doe me een plezier en breng het terug.”

TUTTI FRUTTI

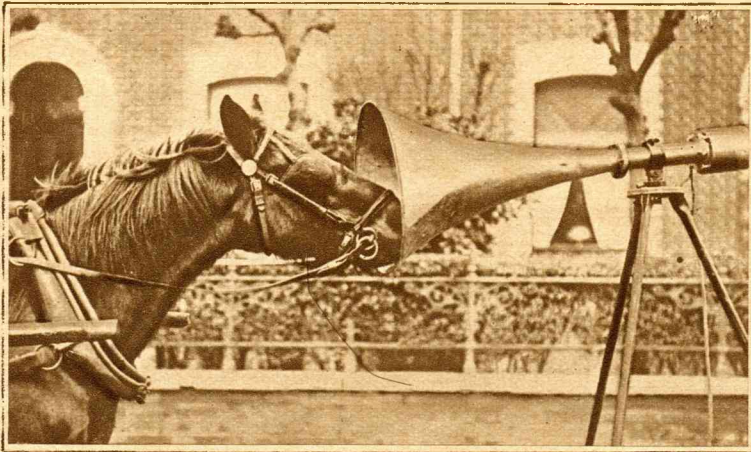
Een duizelingwekkenden sprong maakte een Amerikaansche brandweerman uit Chicago dezer dagen vanaf een 100 voet hoge ladder. Z'n kameraden vingen hem netjes in hun strakgespannen valzeil op.

Uit een der Münchener Carnavalsgroepen kieke onze foto-correspondent bovenstaande figuur; de man met den Maanbol!

Bij de laatstgehouden Cup-tie-voetbalwedstrijd tusschen Arsenal en Aston Villa in Highbury, moest men de jongere toeschouwers over de hoofden der grootere belangstellenden heen transporteren naar een veiliger plaatsje „langs de lijn“, waar ze minder gevaar liepen, te worden doodgedrukt. Zooals men ziet, was de belangstelling enorm, en op onze foto ziet men nog maar 'n klein hoekje van de tribunes.

Het paard van den groentenboer interesseert zich voor politiek. Het was verwonderd over het sterke stemgeluid, dat uit den luidspreker kwam, welke met propagandistische bedoelingen de verkiezingsspeeches weergaf bij de verkiezingen in Ilford-Londen, en wilde zich eens overtuigen, waar de spreker zich precies bevond.

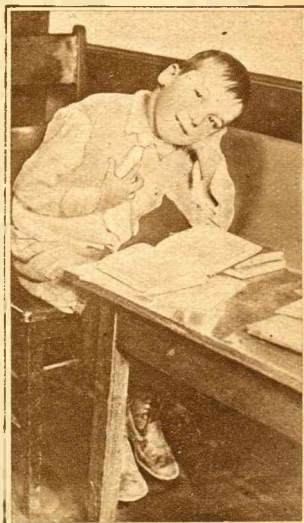

'k Heb m'n wagen volgeladen - vol met jonge meisjes, is een oud-Hollandsch lied, waarvan men op onze foto wel mag gewagen, en het is geen wonder, dat de voerman 'n beetje in het gedrang is geraakt, en niet goed weet, wat hij met dat levendige goedje moet aanvangen. Toch willen we wedden, dat hij ook de slotregels van het versje van harte mee zal zingen: Nou neem ik van m'n levensdagen steeds jonge meisjes op m'n wagen! Hop, paardje, hop!

Hiernaast rechts: Op de foto een Amerikaanschen jongen, die het hart op de rechte plaats heeft, óók in werkelijken zin. Hij is bezig te onderzoeken, of de doctoren gelijk hadden, toen ze beweerden, dat zijn hart aan den rechterkant zat. Maar hij treurt er niet om, want hij heeft er nog nooit last van gehad in de zeven jaar, dat hij op de wereld vertoeft en zijn medeleerlingen hebben altijd erkend, dat z'n hart op de goede plaats zat, al zit 't, volgens de heeren medici, op de verkeerde. Alles is maar betrekkelijk!

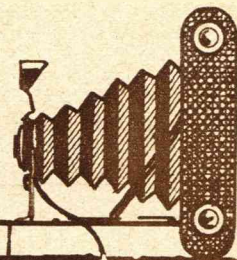

In den loop dezer maand brandde een geheele stadswijk af van de plaats Fall-River in Massachusetts (Amerika). Op onze foto ziet men de nog rookende ruïnes van wat eens een druk industrie-centrum was. De schade belooft naar ruwe schatting vijf en twintig miljoen dollar.

ONZE FOTORUBRIEK

DE NIEUWE SCHADUWSPLEN EN DE FOTO-DIAPOSITIEVEN

door BRUNO ZWIENER, Breslau

Menigeen heeft zich reeds met de zeer bekoorlijke schaduwspelen beziggehouden, maar er geen succes mede behaald. Wat zou het goed zijn geweest, wanneer b.v. doctor Eisenbart in zijn oud studeervertrek de wonderbaarlijkste operaties zou verricht hebben, of wanneer Hans en Grietje werkelijk door een bosch op ons kwamen toewandelen!

Het is echter niet ieders zaak, coulissen te maken, en bovendien is dit ook een zeer kostbaar werk. In elk geval kan een klein vereenigings- of huistoneel het bedoelde probleem niet op deze wijze oplossen, indien niet de onkosten van de opvoeringen belangrijk overschreden mogen worden. Hier komt ons nu de fotografie te hulp, waardoor de quaestie van de coulissen op eenvoudige en goedkope wijze kan worden opgelost met gebruikmaking van de gewone of wel van diapositiefplaten.

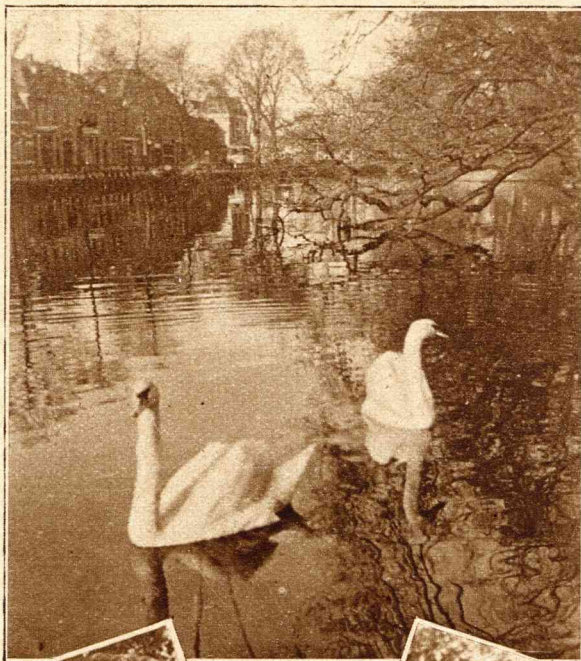
Er bestaan twee mogelijkheden voor dit doel. Men kan n.l. zwart-wit geteekende speelvelden fotograferen en dan positieven van de negatieven vervaardigen, of wel men kan krachtig belichte, ontwikkelde en gefixeerde, dus zwart geworden platen hiervoor aanwenden. Uit het zwarte oppervlak wordt dan alles, wat wit moet zijn, weggekrabt en alleen het zwart van de silhouetten blijft over.

Men heeft het grote doek (3—3 M. of meer) opgesteld en op eenigen afstand het diapositief-toestel. Dicht bij het doek, tusschen het toestel en het speelvlak, werken de schaduwspelers. Nu schuift men een diapositief in het diapositiefraam. Dit fotodiapositief, de *speelsilhouette*, waarop men, in de eenvoudige tegenstelling van zwart en wit, het silhouet-landschap ziet, waarin de voorstelling wordt afgespeeld, wordt, sterk vergroot, door 't projectie-apparaat op het linnen afgebeeld en verleent aan de schaduwen van de spelers vorm, inhoud en coulissen.

Bestaat er een duidelijke aanwijzing omtrent 't idee van de tekening, de *silhouette*, het zij in den vorm van 'n landschap of van iets van architectonischen aard, dan kan een schilder of teekenaar aan het werk gaan. Op wit papier wordt met Oostindischen inkt de tekening aangebracht, maar zoodanig, dat er 'n groot, wit speelveld in 't midden open wordt gelaten. De grootte van de tekening wordt bepaald door die van het raam van het diapositief. Is de tekening gereed, dan wordt zij op een negatiefplaat, b.v. de Agfa-reproductieplaat, die zeer hard en contrastrijk werkt, gefotografeerd en witzwart, zonder halve tinten, ontwikkeld. Van dit negatief maakt men op een diapositiefplaat door contactdruk een positief. Hierop legt men een doorschijnend, al naar gelang van de bedoelde stemming, gekleurd dekglas en plakt beide plaatjes samen.

Wie een goed oog heeft voor het opnemen van silhouetten kan natuurlijk ook met behulp van zijn fototoestel directe opnamen van natuurlijke schaduwbeelden van den gewenschten vorm vervaardigen en deze dan voor het diapositief gebruiken. Hij moet dan echter trachten, ook hier de storende halve tonen door geschikte belichtingstijden en ontwikkeling en het gebruik van diapositiefmateriaal buiten te sluiten.

Zooals reeds hierboven is opgemerkt, bestaat er echter ook nog de mogelijkheid, om de coulissen op een zwarte, gewone of diapositiefplaat uit te krabben. Wij leggen de zwart ontwikkelde en daarna gefixeerde plaat op wit papier, teekenen met potlood of verf de omtrekken van de coulissen op de laagzijde en krabben en schaven dan met een naald en zakmes alles, wat wit moet zijn, weg, tot alleen de zwarte boomen, huizen, torens, muren, enz., overblijven. Deze techniek is van eenvoudigen aard en de aldus verkregen platen blijven veel beter goed dan die, welke met verf of met kleurlakken geschilderd zijn.

ADRES VOOR CORRESPONDENTIE-EN VRAGENRUBRIEK

AAN DEN REDACTEUR
VAN DE FOTORUBRIEK
NASSAUSTRAT 29, HAARLEM

MISLUKKINGEN EN HUN OORZAKEN

DE INWERKING VAN BEDRUKT PAPIER OP DE FOTOGRAFISCHE LAAG

De meeste papiersoorten, vooral echter het ongelijmde, goedkope drukpapier, bevatten stoffen, die ontledend werken op de emulsielaag, wanneer zij hiermede gedurende langen tijd in nauwe aanraking blijven. Maar ook de drukinkt, vooral wanneer hij, b.v. bij couranten, nog vers is, laat dan zijn sporen achter.

Er moet dus ernstig voor gewaarschuwd worden, courantpapier tusschen de gevoelige lagen van de platen te leggen.

Wanneer in het reisseizoen de belichte platen op de rustplaatsen uit het chassis worden genomen en, om ze later te ontwikkelen, weer in de platen-doozen worden opgeborgen, dan wordt er dikwijls, uit bijzondere voorzorg,

courantpapier tusschen gelegd, „om het bekrast worden te voorkomen”.

Deze vrees behoeft echter een zorgvuldig werkend amateur niet te koesteren; indien hij n.l. zijn toestel en het chassis in zindelijk toestand houdt, dan kunnen er geen zandkorreltjes of harde stofdeeltjes op de platen geraken, zoodat niet de onaangename uitwerkingen kunnen optreden, die wij vroeger beschreven hebben.

De inwerking van bedrukt papier, als boven voorgesteld, is aldus ontstaan, dat de amateur, die dit beeld verkreeg, bij gebrek aan een donkere kamer zijn platen op zijn hotelkamer onder de dekens wisselde, waarbij, „het verpakingspapiertje op een arglistige manier tusschen de gelatinelagen van twee platen is geslopen en zich daar, geholpen door de vochtigheid van twee opeenvolgende regendagen op zijn wijze foto-technisch heeft bezig gehouden.”

Vocht is immers, zooals wij weten, een gevaarlijke vijand van de emulsies en kan op zich zelf reeds ontledingen er van bewerken.

Het zou een nog grotere fout zijn, wanneer men als tusschenlaag b.v. het ceresinepapier zou aanwenden, dat om de in zwart papier ingepakte platen gewikkeld wordt, ten einde het binnendringen van vocht te beletten. Daar het wasachtig overtrekkel van dit papier gedeeltelijk op de laag overgaat, werkt op die plekken de ontwikkelaar niet in, zoodat de platen aldaar ten slotte glashelder worden.

TOOVERFOTOGRAFIEËN EN ROOKBEELDEN

Dit zijn afdrucken op kunstlichtpapier, die na het fixeren en uitwassen gebleekt zijn geworden in een oplossing van 1 gr. sublimaat en 2 gr. keukenzout in 50 cc. water.

Deze foto's kunnen dan op verschillende wijzen weer te voorschijn gebracht worden, b.v. door tabaksrook. Het daarin bevatte ammoniak doet ze met een bruine kleur op komen. Men zij echter voorzichtig, omdat kwikzouten zeer vergiftig zijn.

De velletjes papier worden, opgerold, in een daartoe geschikt sigaren- of cigarettenpijpje gelegd en na korten tijd door de tabaksrook zichtbaar gemaakt. Op dezelfde wijze werkt natriumsulfiet. Meestal is dit zout bij de tooverfotografieën van den handel gevoegd in den vorm van een met de oplossing gedrenkt stuk filtreerpapier, dat dan, nadat het nat gemaakt is, op de foto's gelegd wordt.

VROUWENLEVEN

HOEDEN MAKEN

Hoeden maken is heusch niet zoo moeilijk als het wel lijkt. Vooral de moderne dopjes, waar het niet op een kreukeltje meer of minder aankomt, vallen in het maken erg mee.

Het hoedje, dat wij hierbij reproduceerden, kan, wanneer men alle benodigdheden bij de hand heeft, in een minimum van 1 à 2 uur worden vervaardigd. De benodigdheden zijn: een schuingeknipte reep hoedengaas, (10 c.M. breed, pl.m. 65 c.M. lang) en 2.50 M. ripslint ter breedte van 11 c.M.

Na van den reep gaas een band te hebben, gemaakt, welke precies om het hoofd past (fig. I), knippe men 4 à 5 schuine stukken lint, ieder 17 c.M. lang. (fig. II). Deze stukken lint moeten vervolgens met de zelfkanten op elkaar gezet worden, zóó, dat een lange baan verkregen wordt, welke precies even lang is als de dichtgenaaide reep gaas. Wanneer men deze baan van lint dubbel gevouwen en op het gaas geregen heeft (fig. 3), is de rand van den hoed gereed.

Ter vervaardiging van den bol knippe men 2 stukken lint, beide een ietsje langer dan de omtrek van den rand met het oog op de naden.) Deze stukken lint worden, zooals fig. 4 aangeeft, op elkaar gestikt en met een naadje gesloten. Om de ronding van den bol te verkrijgen, make men aan de bovenzijde van het lint een 8-tal naadjes. Vervolgens knippe men een vierkant stuk lint (fig. 5), zoo groot mogelijk. Dit vierkant moet met kleine steken in de ronde opening gezet worden (fig. 6). Na dit te hebben gedaan, naaie men volgens fig. 7 den bol op den rand. Nu rest nog alleen een kapje in den hoed te naaien, hem op te zetten en door middel van plooiën den bol den gewenschten vorm te geven. De rand kan naar eigen smaak op- of neergeslagen gedragen worden.

Ter garnering zal een aardig bouquetje, een veer of lintmotief aardigst voldoen.

MARGUERITE.

EEN MAAND OUD!

Na de geboorte heeft ons peutertje heel wat moeilijkheden door te maken, want het moet zich aanpassen aan zijn heel nieuwe levensomstandigheden. Het heeft voor 't eerst zijn longen gebruikt om te ademen, zijn huid heeft zich moeten aanpassen aan verschil in temperatuur. Zijn maagje en zijn darmen zijn hun taak gaan verrichten en zoo al meer.

En de verstandige moeder heeft haar kleintje in de eerste 24 uur van de geboorte niet laten drinken, zoodat het met een gezonden honger aanviel bij den eersten borstmaaltijd.

Alles te zamen maakt, dat 't een normaal verschijnsel is, dat een zuigeling in de eerste veertien dagen niet aankomt, ja dikwijls zelfs

in gewicht achteruitgaat. Maar daarna moet er vooruitgang komen, en liefst regelde vooruitgang.

Als onze peuter dus een maand oud is, moet hij weer boven zijn oorspronkelijk geboortegewicht zijn.

't Meeste kans daarop heeft een kindje, als 't borstvoeding krijgt; dat is de eenige natuurlijke voeding. Alle andere soorten van melk en meel en karnemelk of wat ook, is tegen natuurlijke voeding.

't Grootte voordeel van de melk der moeder is, dat ze juist geschikt is voor haar kindje, dat de samenstelling ervan verandert tegelijk met het ouder, worden van het kindje zelf.

En is er voor ons moeders wel een grooter genot te denken, dan ons eigen lief klein kindje zelf te mogen voeden, het te koesteren in onze armen en het zoo te mogen geven

het eenige noodige voedsel?

Sommige moeders denken dat ze haar kindje niet kunnen voeden, maken zich er angstig over, maar dat behoeft niet. Een ervaren kinder-dokter is overtuigd, dat 90 pCt. van alle moeders zelf haar kindje kunnen voeden, als ze maar de juiste manier van het regelen van de voeding kenden, als ze maar wisten hoe ze kleine moeilijkheden moeten overwinnen en als ze maar wilden, of niet door haar werkkring verhinderd werden.

Maar ik wil u nog wat vertellen van de ontwikkeling van ons peutertje. Bij de geboorte had het nog heel vage gewaardingen van licht en donker, maar langzamerhand wordt het daar gevoeliger voor, tot het in de tweede maand meer bepaald gaat kijken.

In de eerste dagen hoort het ook nog niet, maar soms begint het in de tweede week al eens te luisteren en in de vierde week reageert een normale zuigeling gewoonlijk op geluiden in zijn nabijheid.

Proeven en ruiken kan het al dadelijk. Het ruiken helpt het den weg te vinden naar moeders borst.

Wat is alles toch mooi ingericht in dat kleine leventje! En toch wordt er zoo dikwijls gesproken van „de domme drie maanden”, als men het heeft over dien eersten tijd.

Laten we toch vooral onze verantwoordelijkheid voelen tegenover dit kleine fijne menschje, dat als een kostbaar geschenk aan onze zorg is toevertrouwd!

J. F. JACOBS-ARRIENS.

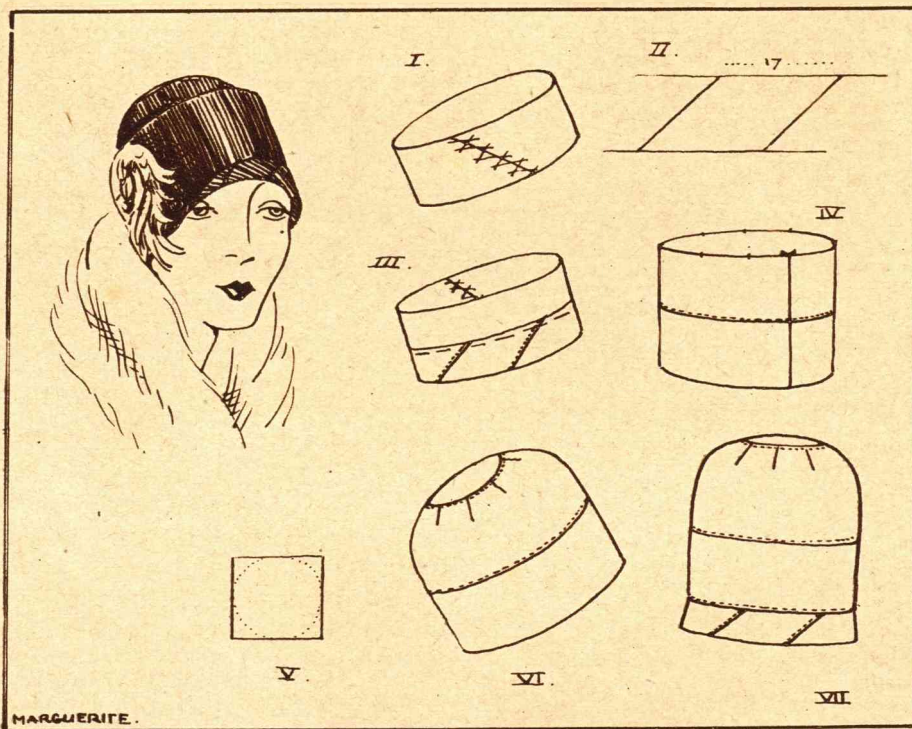
Deze eenvoudige zwarte japon van zware zijde is slechts, naar ons zou dunken: ruim voldoende, gegarneerd met witte inzetsels en een ceintuur-gesp.

Voor onze sport-meisjes is er tegen het voorjaar deze pull-over-jumper, met horizontale strepen van beige, vermillioen en marineblauw: eene Parijsche creatie, die veel opgang maakt.

Een eigenaardig gegarneerde maar bijzonder elegante middag-japon in beige met rood fluweel.

MARGUERITE.

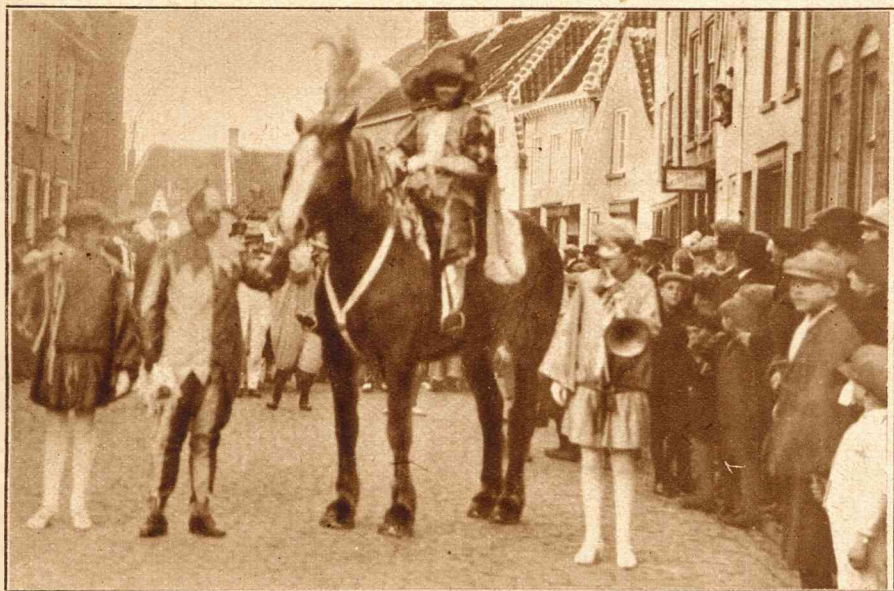

Het Sop van Rinso heeft groote
reinigende kracht

Rinso

Zeeppoeder 1ste soort

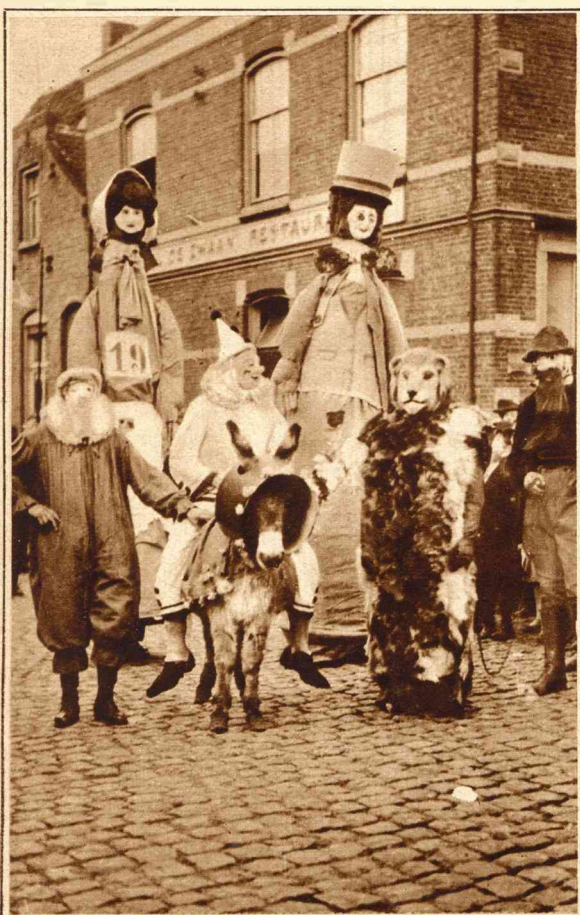
RD2

Prins Carnaval doet zijn intocht in Sas van Gent.

Een aardig groepje mascotten in den optocht te Sas van Gent.

Op den voorgrond: Menagerie; daarachter: Carnaval de Nice te Sas van Gent.

De twee lustige straatmuzikanten te Sas van Gent.

Foto hiernaast: In den optocht te Sas van Gent tippelden twee vroolijke oudjes mee.

Hulde aan de Wielersport, in den optocht te Sas van Gent.

Een carnavalspraatje.

Te Sas van Gent zag men een Indisch vorstin op haar olifant, omgeven door makke kannibalen.

Een huishouden van Jan Steen.

Het kleinste verkleede manneke.

Een kiekje van den Bergen-op-Zoomschen optocht, die zeer veel belangstelling trok. Hoewel Bergen op Zoom niet in onze provincie ligt, hebben wij gemeend dit kiekje toch een plaatsje te moeten geven, omdat talrijke Zeeuwen een reisje naar Bergen op Zoom hebben ondernomen.

Door verschillende omstandigheden konden deze foto's niet in het nummer van de vorige week geplaatst worden.

Een groep muzikanten luisterde den optocht te Sas van Gent met vroolijke wijsjes op.

De Reddingsboot „Brandaris" was ook in den Sas-van-Gentschen optocht aanwezig.

BEKENDE ROTTERDAMMERS

Dr. S. A. J. M. SPAAPEN

DOOR J. C. W. DUNCKER

De eerste maal, dat ik Dr. Spaapen in verband met zijn vertrek naar Zeist trachtte te interviewen, maakte ik een vergeefsche reis.

„'t Spijt den dokter, dat hij u van avond niet kan ontvangen,” bracht de dienstbode mij de boodschap over. „Er is nog maar één kamer in het heele huis bewoonbaar en in die kamer heeft de dokter juist familie op bezoek. Komt u dus liever morgen of overmorgen op het spreekuur terug.”

Den volgenden dag was ik weder op het aangeduide tijdstip aanwezig en zag ik mij in de tijdelijk tot wachtkamer geïmproviseerde breede marmeren gang een stoel aangewezen. Ik vond er mij in gezelschap van verschillende dames en heeren, die blijkbaar nog gaarne van de gelegenheid wilden gebruik maken om het advies van den bekenden chirurg in te winnen, alvorens hij zich in de rust der Zeister bosschen zou hebben teruggetrokken.

Wij zaten op een rijtje langs den muur, genoten van het uitzicht op een paar grondig leeggehaalde kamers en een kale trap zonder looper, terwijl vanuit de keuken het vroolijk gekout der dienstboden tot ons doordrong. Wel duidelijk kregen wij in deze primitieve wachtgelegenheid den indruk van des dokters aanstaand vertrek!

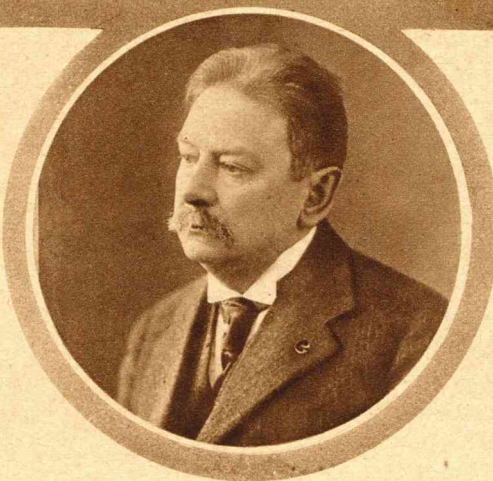
Toen 't eindelijk mijn beurt was, om naar boven te gaan, kon ik mij ten volle er van overtuigen dat het dienstmeisje den vorigen dag niet gekocht had, toen zij mij sprak van de ééne kamer, die nog bewoonbaar was in het geheele huis.

Alleen in het studeervertrek, waar de bekwame chirurg mij ontving, waren nog de laatste sporen van echt-Hollandsche huiselijke gezelligheid merkbaar. Er brandde een knappend houtvuurtje en verder stonden er eenige zware massieve meubelen: een tafel, wat stoelen en het schrijfbureau van den dokter. Onder de tafel lag, onbeweeglijk en roerloos, een witte vacht, waarvoor ik even opmerkzaam keek. 't Leek mij de kunstig-gepraepareerde huid van 'n grooten hond.

„Eigenaardig,” dacht ik, „dat de dokter, in plaats van het gebruikelijke tijger- of pantervel, een honden-vacht tot vloerbedekking heeft uitgekozen. Blijkbaar zal 't de huid zijn van een gestorven lievelingshond....” — Maar ik had niet veel tijd tot bespiegelende overwegingen; reeds trad Dr. Spaapen mij op de hem eigen rustig-sympathieke wijze tegemoet.

„U wilt over mij schrijven in „Groot-Rotterdam”? Och.... er is al zooveel over mij geschreven....”

„Maar nog niet in onze rubriek „Bekende Rotterdammers”, waarin u zeer zeker thuis behoort,” merkte ik op. „Vorig jaar heb ik al getracht, u daar-

Binnenkort zal een aanvang worden gemaakt met het sloopen der huizen in de Lindelaan te Rotterdam. Foto van de verdwijnende panden.

voor te interviewen, maar 't was juist in den tijd, dat Mevrouw ernstig ziek lag. U gevoelde zich toen zooals vanzelf spreekt minder goed gestemd voor een onderhoud van dien aard.”

Er gleed een trek van diepen ernst over het gelaat van den dokter. „Ach ja, 't was een zware, moeilijke tijd voor mij, u weet, dat ik in mijn vrouw héél veel heb verloren. En 't is betrekkelijk zoo spoedig gegaan. Wij hadden nog kort geleden een reis gemaakt naar Jeruzalem.... Toen werd zij ziek....”

Even verdiepte zich de dokter in droevige herinneringen.

Wij spraken nog eenige oogenblikken over de hoog-

staande persoonlijkheid van mevrouw Spaapen-Kok, wier naam mede in geheel Rotterdam nog héél lang in dankbare herinnering zal blijven; dan kwam ik terug op het eigenlijke doel van mijn bezoek.

„U is immers in Rotterdam geboren, niet waar dokter?”

„Ja, op 28 Augustus 1866. Ik heb ook hier mijn jeugdopleiding genoten en bezocht de H.B.S. met 5-jarigen cursus.”

Van belang is 't wellicht, even hierbij te vermelden, dat Dr. Spaapen reeds als knaap tot de zéér intelligente jongelui behoorde. Zoo doorliep hij b.v. binnen vier jaar de vijf klassen der H.B.S. en legde met glansrijk gevolg eindexamen af. Dan ging hij in de geneeskunde studeeren aan de Gemeentelijke Universiteit te Amsterdam, waar hij in 1893 promoveerde.

Na zijn promotie werkte hij nog eenigen tijd in verschillende ziekenhuizen hier te lande en vestigde zich dan als geneesheer te Rotterdam.

„De omstandigheden waren mij hier buitengewoon gunstig,” zoo vertelde mij Dr. Spaapen. „Kort na mijn vestiging werd n.l. Dr. Sleurs ziek en zag ik mij, als een der weinige jonge katholieke artsen hier ter stede, aangezocht, om tijdelijk zijn practijk waar te nemen. Op het lijstje van de patiënten, die ik voor Dr. Sleurs moest bezoeken, stonden ook de verpleegden van het St. Franciscus-Gasthuis vermeld en zoo deed ik voor 't eerst mijn intrede in dit ziekenhuis.”

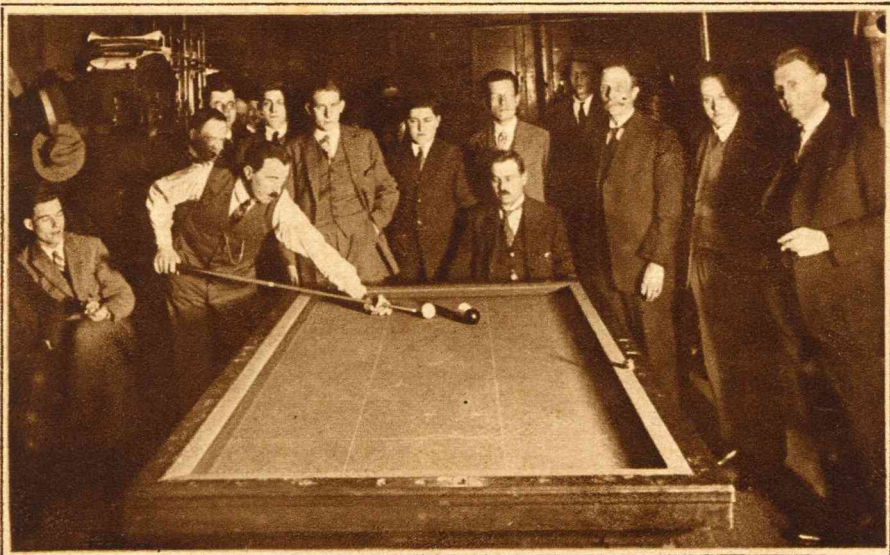
„Waaraan u nadien zooveel jaren onafgebroken verbonden zijt geweest!”

„Ja.... Dr. Sleurs bleef een paar jaar sukkelend. Nu eens was hij voor een poosje in staat, zijn practijk ten deele waar te nemen, dan weder stortte hij opnieuw in. Totdat hij ten slotte stierf en ik mij voorgoed vestigde in zijn practijk. Als erfstuk heb ik o.a. zijn ouden koetsier Toon, die zich hier in de stad eveneens wel in 'n heel bijzondere populariteit mag verheugen, van 'm overgenomen.”

Meer dan drie en dertig jaar heeft Dr. Spaapen hier ter stede als geneesheer gearbeid en een gelijk

aantal jaren zijn liefderijke zorgen aan de verpleegden van het St. Franciscus-Gasthuis gewijd, waarbij hij zich vooral als chirurg een naam van meer dan stedelijke, ja zelfs meer dan landelijke reputatie heeft verworven. Vanuit het verre buitenland kwamen immers menigmaal patiënten tot hem, om door zijn kundige hand van lichamelijk lijden te worden verlost.

„Iederen dag,” zoo schreef de bekwame journalist pater Hyacinth Hermans in „De Maasbode” ter gelegenheid van Dr. Spaapen's zilveren jubileum als geneesheer, „is zijn gang naar het ziekenhuis, waar één of meer patiënten het angstige uur der

In de „Bodega” te Middelburg had de vorige week Dinsdag een biljartwedstrijd plaats om het kampioenschap tusschen een vijftal spelers van Middelburg en een vijftal uit Vlissingen. Foto, genomen tijdens den wedstrijd.

De vorige week Donderdag had te Ierseke de begrafenis plaats van den heer J. J. van der Peijl, in leven een zeer bekende persoonlijkheid in Zeeland. Hij was o.a. voorzitter of lid van talrijke vereenigingen. Verschillende sprekers voerden namens hun vereenigingen het woord.

Een kiekje van het bestuur van de afdeling Delft van den Nederlandschen Konijnenfokkersbond. Zittend v.l.n.r. Joh. v. d. Hoeven; L. J. Lisset, voorzitter; F. Dijkgraaf, secretaris-penningmeester; staand: A. Kerkhoven, J. C. v. d. Berg, G. v. Diggelen en P. W. Duvé.

De mondharmonica-vereeniging te Dirksland gaf, ten bate van de eigen kas, een tooneeluitvoering, welke goed slaagde. Een foto van de spelers.

operatie afwachten. Maar bij de binnenkomst van den altijd rustigen en gelijkmoedigen geneesheer verdwijnen angst en zenuwachtigheid bij den patiënt.

Dr. Spaapen's diagnose is altijd juist, zijn hand vast en zeker. Voor duizenden en duizenden is hij een levensredder geweest; zijn glimlach bracht bemoediging in smeekende oogen; zijn woord vertroosting in menig angstig kloppend hart; van zijn hand verwachtte men den zegen, die stellig de gezondheid zou teruggeven."

De zekerheid, dat Dr. Spaapen de operatie zou verrichten, gaf al dadelijk vertroosting en stellige verwachting op herstel.

In zijn drukke practijk klonk het spreken over den acht-urendag als een spotklank.

Menig uur van zijn nachtrust heeft Dr. Spaapen aan zijn patiënten geofferd. Ja, feitelijk vergde hij altijd wel te veel van zijn krachten, doch zijn heerlijk-rustige, bijna flegmatieke natuur heeft hem voor overspanning behoed.

Bij gelegenheid van zijn 25-jarig ambtsjubileum zag Dr. Spaapen zich door den Paus benoemd tot Ridder in de Orde van den H. Gregorius den Groote, terwijl hem eenige jaren later het Commandeurskruis in die zelfde orde werd verleend.

Daaraan is nog een heel eigenaardige bijzonderheid verbonden.

De Generaal der Dominicanen, Monseigneur Theissling, had zich n.l. in het St. Franciscus-Gasthuis onder operatieve behandeling van Dr. Spaapen gesteld. De operatie gelukte uitstekend en na zijn terugkeer te Rome sprak de hoge geestelijke met buitengewoon veel waardeering over den zegenrijken arbeid van Dr. Spaapen in 't Ziekenhuis, waarvan hij persoonlijk getuige was geweest.

Mgr. Theissling vestigde er toen de aandacht op, dat de bekwame chirurg slechts drager was van het Ridderkruis in de Orde van den H. Gregorius den Groote en 't was aan de bemoeiingen van den Generaal der Dominicanen te danken, dat de Paus bij eigenhandig schrijven 't Commandeurskruis aan Dr. Spaapen toezond!

Eveneens zag de sympathieke geneesheer zich in 1921 benoemd tot Officier in de Orde van Oranje-Nassau, terwijl hem voorts ook de medaille van Koning Albert van België werd toegekend als erkentelijkheid voor den geneeskundigen bijstand, tijdens den oorlog aan talrijke Belgen in het St. Franciscus-Gasthuis verleend.

Verder verwierf hij de medaille van 't Hongaarsche Rode Kruis. De Hongaarsche kinderen, welke gedurende een reeks van jaren te R'dam aankwamen, om in onze stad tijdelijk huisvesting

De heer Gabriël Groenewegen v. d. Weijden en mej. Dirkje Broere te Kethel-Spaland. Schiekade 13, vierden 27 Februari hun 55-jarig huwelijksfeest.

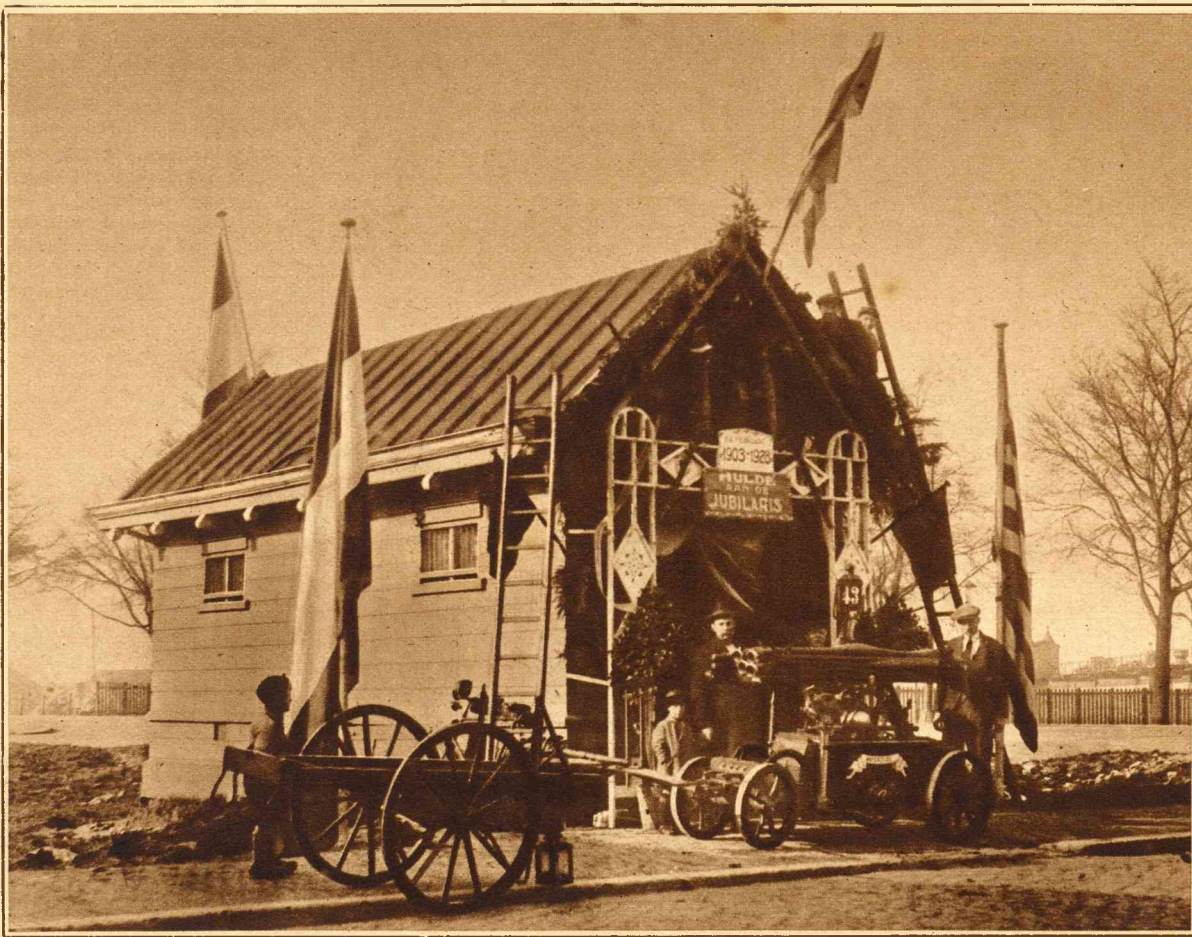
Hiernaast:

Foto van den heer A. Vellekoop, die 24 Februari zijn 25-jarig jubileum als geaffecteerd van spuit 43 vierde.

Hieronder:

Tergelegenheid van het 25-jarig jubileum van den heer A. Vellekoop als geaffecteerd aan spuit 43, was het spuihuisje aan den Grondheeren-dijk te Rotterdam feestelijk versierd.

te vinden, werden alle door Dr. Spaapen onderzocht en ook verder herhaaldelijk tijdens hun verblijf hier ter stede door hem geneeskundig behandeld.

Gedurende een-en-dertig jaar was ook Dr. Spaapen verbonden aan het R.K. Arm- en Weeshuis hier ter stede, waar hij op 6 Februari j.l. gehuldigd werd voor al hetgeen hij vanaf zijn benoeming heeft gedaan ter verlichting van de pijnen en nooden van zoovele inwoners, en hem de verzekering werd gegeven, dat zijn naam in dankbare herinnering bij het bestuur zal blijven voortleven.

Ook was hij vanaf de oprichting Lid van de Commissie van Toezicht op de Rijksskweekschool voor Vroedvrouwen aan de Henegouwerlaan, terwijl wij onder de vele andere functies, welke hij bekleedde, nog zijn hoofdbestuurslidmaatschap vermelden van het bekende Sanatorium „Dekkerswald", het grootste R.K. herstellingsoord hier te lande.

Door al te overstelpende werkzaamheid gedrongen, legde Dr. Spaapen op 1 Januari 1920 zijn algemeene geneeskundige practijk neder, om zich in den vervolg alleen aan de chirurgie te wijden. Vele jaren bestuurdde hij sindsdien nog het St. Franciscus-Gasthuis, totdat hij eindelijk in Mei 1927, vooral op aandringen van zijn echtgenoot, besloot af te treden als Directeur van het ziekenhuis, waarvan hij zoo lange jaren de leiding had gevoerd.

„En thans, dokter," zoo eindigde ik ons gesprek, „gaat u Rotterdam geheel verlaten, om u in het stille Zeist terug te trekken?"

Wat Dr. Spaapen precies hierop heeft geantwoord, kan ik mij tot mijn spijt niet herinneren, daar een kort oogenblik van schrik héél even mijn aandacht afleidde.

De witte hondenvacht, waarop mijn voet rustte, begon zich n.l. plotseling te bewegen en bleek thans toe te behooren niet aan een gepaardeerde, maar aan een levenden hond.

Deze ontdekking gaf mij, die den hondenvacht gedurende mijn geheele bezoek steeds als een voetenkleedje beschouwd had, wel even een gewaarwording van schrik.

En in een flits van verbazing drong het tot mij door, dat die hond in één eigenschap, n.l. die van rustige bedaardheid, volkomen met zijn meester overeenstemde.

Dan nam ik afscheid van den kundigen chirurg, die, hoewel hij Rotterdam gaat verlaten, toch wel altijd tot de „Bekende Rotterdammers" zal blijven behooren.

Wij laten hier een tweetal kiekjes zien, welke iedere huissvrouw zeker met genoegen zal bekijken, want ze duiden allebei op de spreekwoordelijk geworden

STRAAT SCHROBBEN

„Hollandsche Zindelijkheid.” Op het bovenste plaatje ziet men het meisje bezig water te putten en op het onderste: even uitrusten in het koesterende zonnetje.

